

Súd: Špecializovaný trestný súd
Spisová značka: 3T/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9520100018
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Hrubala
ECLI: ECLI:SK:SSPK:2020:9520100018.20

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Hrubalu a členov senátu JUDr. Jána Giertliho a JUDr. Jozefa Šutku, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 4. decembra 2020 v Banskej Bystrici, v trestnej veci proti obžalovanému A. O. a spol., pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d), písm. e) Trestného zákona takto

r o z h o d o l :

obžalovaní

1. A. O., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom H. XXX, okres M., v súčasnej dobe vo väzbe v Ústave na výkon trestu a Ústave na výkon väzby Banská Bystrica,
2. K. Q., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom O. V. XXXX/XX, L., v súčasnej dobe vo výkone väzby za inú trestnú činnosť v Ústave na výkon trestu a Ústave na výkon väzby Prešov,
3. H. G., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom U. T. XXXX/XX, R. - D., v súčasnej dobe vo výkone trestu odňatia slobody toho času v Ústave na výkon trestu a Ústave na výkon väzby Banská Bystrica,

s ú v i n n í , ž e

A. O. si po predchádzajúcich sporoch a nezrovnalostiach súvisiacich s pôsobením vo verejnom živote s poškodeným M. R. nar. XX.XX.XXXX, v tom čase hlavným kontrolórom mesta Hurbanovo, bez priamej spojitosti s výkonom tejto funkcie a v čase kedy sa obidvaja pripravovali kandidovať na funkciu primátora mesto Hurbanova, na doteraz presne nestotožnenom mieste a v presne neustálených prvých šiestich mesiacoch roku 2010 požiadal iného, aby spáchal trestný čin a objednal si za presne nestanovenú finančnú úplatu vraždu M. R. prostredníctvom K. Q., ktorá následne na presne nestotožnenom mieste a v presne neustálených prvých šiestich mesiacoch roku 2010 sprostredkovala vykonanie vraždy M. R. za presne nestanovenú finančnú úplatu u H. G., ktorý na základe uvedeného na presne nestotožnenom mieste v mesiacoch jún až júl 2010, zorganizoval zavraždenie M. R.F. L. nar. XX.XX.XXXX, ktorý bol za predmetný skutok právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody vo výške 25 rokov rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-2T/9/2011 zo dňa 04.08.2011, za čo ponúkol H. L. sumu 10.000,- €, zabezpečil vražednú zbraň, určil spôsob zavraždenia, vybral miesto a čas vraždy a zároveň s M. H. nar. XX.XX.XXXX, vylúčeným na samostatné konanie a doteraz právoplatne neodsúdeným, a H. L. boli dňa 08.07.2010 prezrieť miesto činu a dňa 09.07.2010 (piatok) H. L. v zmysle vyššie uvedeného právoplatného rozsudku opäť prišiel na miesto činu, kde v čase okolo 21:05 hodine, bol pred svojím domom nachádzajúcim sa na ulici Zelená č. X v Hurbanove H. L. zastrelený poškodený M. R., pričom pred zastrelením sa H. L. na miesto činu dostavil na svojom osobnom motorovom vozidle zn. Honda Civic, striebornej metalízy, z ktorého predtým odmontoval evidentné čísla vozidla, po príchode na miesto činu H. L. oslovil poškodeného, ktorý v tom čase stál pred svojím domom, ten sa na základe uvedeného rozbehol smerom do vnútra domu, potkol sa a spadol, kde H. L. potom ako k nemu prišiel

vystrelil na hlavu poškodeného z prinesenej krátkej brokovej zbrane zn. Hubertus Prague kaliber 16/16, čím spôsobil poškodenému devastačné zranenia hlavy, ktorým poškodený na mieste podľahol a po vykonaní vraždy odsúdeným H. L. tohto postreleného a unikajúceho z okolia miesta vraždy odviezol H. G. motorovým vozidlom nezistenej značky a evidenčného čísla preč,

t e d a

obžalovaný A. O.
požiadal iného, aby spáchal trestný čin a iného úmyselne usmrtil s vopred uváženou pohnútkou,

obžalovaná K. Q.
inému poskytla pomoc na spáchanie trestného činu sprostredkovaním priameho páchatel'a usmrtenia iného s vopred uváženou pohnútkou,

obžalovaný H. G.
spoločným konaním viacerých osôb iného úmyselne usmrtil s vopred uváženou pohnútkou,

č í m s p á c h a l i

obžalovaný A. O.
obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona spáchaný formou účasti ako objednávateľ podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona,

obžalovaná K. Q.
obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona spáchaný formou účasti ako pomocník podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona,

obžalovaný H. G.
obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j ú :

obžalovaný A. O.
Podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 34 ods. 5 písm. b) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 21 (dvadsaťjeden) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

obžalovaná K. Q.
Podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 34 ods. 5 písm. b) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 21 (dvadsaťjeden) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaná pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanej ukladá ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

obžalovaný H. G.

Podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 34 ods. 5 písm. a) Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 21 (dvadsaťjeden) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušuje výrok o treste uloženom obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3T/15/2017 zo dňa 26.09.2018 právoplatným dňa 07.11.2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku sú obžalovaní A. O., K. Q. a H. G. povinní spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenej Mgr. B. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXXX/X, T. nemajetkovú ujmu vo výške 10.000,- € (slovom: desaťtisíc eur).

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 04.08.2011 bol Špecializovaným trestným súdom odsúdený H. L. narodený XX.XX.XXXX okrem iného aj za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. c) Trestného zákona. Skutku sa mal dopustiť na nasledovnom skutkovom základe:

potom čo si v presne nezistený deň od doposiaľ nestotožnenej osoby zaobstaral dve pracovné uniformy polície SR pohyboval sa dňa 8.7.2010 v čase okolo 21:50 hod. v Hurbanove, v blízkosti rodinného domu, v ktorom býval M. R., nar. XX.X.XXXX v D., a následne dňa 9.7.2010 v čase asi o 21:05 hod. prišiel na svojom osobnom motorovom vozidle zn. Honda Civic striebornej metalízy svetlej VIN: SHHFK27608U039393, z ktorého predtým odmontoval EČ pred dom M. R. do Hurbanova, na ul. Q. pred rodinný dom č. X, kde po príchode na miesto vystúpil zo svojho vozidla, ktoré nechal naštartované, na sebe mal oblečenú bielu košeľu, čierne nohavice, na tvári mal nasadené čierne slnečné okuliare a oslovil tam prítomných poškodeného M. a jeho manželku B. R., nar. XX.X.XXXX v Hurbanove, slovami „Tu niekde by mal bývať pán Gróf“, nato B. R. vyzvala M. R., aby šiel rýchlo do dvora svojho rodinného domu, pričom H. L. obišiel svoje vozidlo, prišiel k dverám spolujazdca vodiča, ktoré otvoril a naklonil sa do vozidla, a povedal: „Alebo podľa tohto budete vedieť čo hľadám“, v tom čase B. R. aj M. R. dostali strach, B. R. stála medzi obvineným a M. R., ktorý sa nestačil dostať do dvora svojho rodinného domu, H. L. vytiahol zo svojho vozidla v zelenej igelitovej taške ukrytú, krátku brokovú strelnú zbraň značky Hubertus Prague kal. 16/16, výrobné číslo 5633, ktorú si vopred zadovážil a rozbehol sa za M. R., pričom B. R. mu stála v ceste, na to H. L. bežiac okolo nej zbraňou vystrelil vedľa ucha B. R., pričom v tom čase už M. R. bežal smerom k Smrekovej ulici a H. L. za ním, medzitým B. R. kričala na svojho syna Ing. F. D. o pomoc, potom H. L. dobehol M. R., ktorý sa potkol a spadol na zem, H. L. vybral zbraň z igelitovej tašky, ktorú následne odhodil a z bezprostrednej blízkosti vystrelil na hlavu M. R., ktorý následkom výstrelu utrpel devastačné zranenia zväčša ľavej časti lebky, ktorým na mieste podľahol, a následne sa H. L. rozbehol ku svojmu vozidlu a rýchlou jazdou sa snažil ujsť z miesta činu, v tom čase však F. D. vybehol von z domu začal strieľať na auto H. L., zo svojej legálne držanej zbrane zn. GLOCK 19, v dôsledku streľby F. D. utrpel H. L. strelné poranenie lakťa ľavej ruky a vozidlo H. L. následkom poruchy spôsobenej streľbou zostalo stáť na rozhraní Zelenej ulice a Smrekovej ulice a potom ako auto zostalo stáť, H. L. vystúpil z auta a rozbehol sa smerom na Pivovarskú ulicu a odtiaľ unikol preč.

Obžalovanému bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov (súd uznal vinu aj za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., pričom

skutok sa týkal zbrane, ktorou bol obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy spáchaný), pričom predmetný rozsudok sa stal právoplatným. V súvislosti s týmto rozsudkom treba dodať len toľko, že obžalovaný L. sa ku skutku nepriznal a hoci uznal, že bol aktérom predmetného konania, strieľať mala neznáma osoba. Už v rámci tohto konania bolo zrejmé, že v konečnom dôsledku právoplatne odsúdený H. L. nemal žiadny motív vykonať tak závažný útok proti fyzickej integrite M. R. a „vo veci“ sa viedlo konanie aj za objednávku tejto vraždy, ktoré bolo neskôr prerušené z dôvodu vtedajšej nemožnosti identifikácie ďalších páchatelov.

Dňa 22. januára 2020 bola na Špecializovaný trestný súd doručená obžaloba na vo výroku uvedené osoby v rámci, ktorej prokurátor tieto osoby vinil nasledovne :

dňa 09.07.2010 (piatok) v čase okolo 21:05 hodine, bol pred svojím domom nachádzajúcim sa na ulici Zelená č. 2 v Hurbanove zastrelený poškodený M. R., nar. XX.XX.XXXX, v tom čase hlavný kontrolór mesta Hurbanovo, kde uvedená osoba bola zastrelená H. L., nar. XX.XX.XXXX, ktorý bol za predmetný skutok právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody vo výške 25 rokov rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-2T/9/2011 zo dňa 04.08.2011, pričom pred zastrelením sa H. L. na miesto činu dostavil na svojom osobnom motorovom vozidle zn. Honda Civic, striebornej metalízy, z ktorého predtým odmontoval evidentné čísla vozidla, po príchode na miesto činu H. L. oslovil poškodeného, ktorý v tom čase stál pred svojím domom, ten sa na základe uvedeného rozbehol smerom do vnútra domu, potkol sa a spadol, kde H. L. potom ako k nemu prišiel vystrelil na hlavu poškodeného z prinesenej krátkej brokovej zbrane zn. Hubertus Prague kaliber 16/16, čím spôsobil poškodenému devastačné zranenia hlavy, ktorým poškodený na mieste podľahol, tomuto predchádzalo to, že A. O. si po predchádzajúcich sporoch a nezrovnalostiach s poškodeným M.m R., a v čase kedy sa pripravovali kandidovať na funkciu primátora mesto Hurbanova, na doteraz presne nestotožnenom mieste a v presne neustálených mesiacoch roku 2010, objednal za presne nestanovenú finančnú úplatu, vraždu M. R., prostredníctvom K. Q., ktorá následne na presne nestotožnenom mieste a v presne neustálených mesiacoch roku 2010, sprostredkovala vykonanie vraždy M.a R. za presne nestanovenú finančnú úplatu u H. G., ktorý na základe uvedeného na presne nestotožnenom mieste v mesiacoch jún až júl 2010, zorganizoval zavraždenie M.a R., za čo ponúkol H. L. sumu 10.000,-€, zabezpečil vražednú zbraň, určil spôsob zavraždenia, vybral miesto a čas vraždy a zároveň s M. H. (vylúčený na samostatné konanie a doteraz nebol právoplatne odsúdený) a H. L. boli dňa 08.07.2010 prezrieť miesto činu a dňa 09.07.2010 po vykonaní vraždy odsúdeným H. L. tento postreleného a unikajúceho z okolia miesta vraždy odviezol H. G. preč,

t e d a

obvinený A. O.

úmyselne požiadal iného aby spáchal trestný čin (objednávateľ) a iného úmyselne usmrtili s vopred uváženou pohnútkou, spáchal taký čin na chránenej osobe (verejný činiteľ) a z osobitného motívu (z pomsty),

obvinená K. Q.

iného úmyselne usmrtili s vopred uváženou pohnútkou, taký čin spáchala na chránenej osobe (verejný činiteľ) a z osobitného motívu (z pomsty), pričom inému poskytla pomoc na spáchanie trestného činu (pomocník),

obvinený H. G.

spoločným konaním viacerých osôb iného úmyselne usmrtili s vopred uváženou pohnútkou, taký čin spáchal s osobitného motívu - na objednávku,

č í m s p á c h a l i

obvinený A. O.

obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1, písm. c) Trestného zákona k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d), písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona a § 140 písm. b) Trestného zákona,

obvinená K. Q.

obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1, písm. d) Trestného zákona ku § 144 ods. 1, ods. 2, písm. d), písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona a § 140 písm. a) Trestného zákona,

obvinený H. G.

obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona k § 144 ods. 1, ods. 2, písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona.

Po vykonaní všetkých úkonov súvisiacich s väzbou súd vo veci dňa 21.02.2020 nariadil hlavné pojednávanie, obžalobu teda prijal a v rámci hlavného pojednávania vykonal relatívne rozsiahle dokazovanie. Toto prebehlo priebežne v rámci niekoľkých dní od apríla 2020 do 01. decembra 2020. Dokazovanie sa vykonalo výsluchmi obžalovaných, viacerých svedkov, čítaním výpovedí svedkov a oboznámením všetkých dôkazných prostriedkov v súlade s tým ako to navrhol prokurátor, pričom spôsob vykonania dokazovania zo strany obžalovaných a ich obhajcov nebol nijak namietaný. Súd akceptoval aj viaceré návrhy na vykonanie dokazovania zo strany obžalovaných a ich obhajcov, pričom niektoré ich návrhy zamietol čo bude v ďalšom odôvodnení tohto rozhodnutia ešte stručne vysvetlené.

V rámci Trestným poriadkom predpísaných úvodných častí hlavného pojednávania ani jeden z obžalovaných nechcel konať o dohode o vine a treste a urobili vyhlásenie o tom, že sú nevinní. Pokiaľ ide o koncipovanie skutku je potrebné už v tejto časti odôvodnenia rozsudku zdôrazniť, že niektoré jeho časti, ako ho opisuje prokurátor, neboli nikým napádané a v tejto fáze trestného konania ani nebolo možné spochybniť, že ku nim došlo v súlade s opisom prokurátora. Týka sa to predovšetkým tej časti opisu skutku, ktorá v obžalobnom návrhu predchádzala opisu zaangažovania teraz pred súd postavených osôb (zavinenie H. L. nielen že nie je nikým spochybňované, ale rieši ho aj právoplatný rozsudok).

Nebolo teda sporu o tom, že v príslušnej časti obžaloby opísanom čase došlo k zastreleniu poškodeného M. R., pričom vina za smrť tohto poškodeného bola právoplatne uznaná u v predmetnom konaní odsúdeného H. L.. Treba len dodať že H. L. svoje zavinenie na smrti poškodeného už v rámci aktuálneho konania nepopieral a možno len pripomenúť, že tesne po úteku z miesta činu bol tento páchatel' zadržaný, vzatý do väzby a neskôr odsúdený aj za situácie, keď „priamu“ vinu, zjednodušene povedané, zvaľoval na inú osobu. Tak isto nie je novou skutočnosťou konštatovanie, že H. L. nebol a nemohol byť „autorom myšlienky“ smerujúcej k usmrteniu poškodeného a už v rámci pôvodného konania bolo zrejmé, že konal na popud iných osôb. Práve eventúálna identifikácia týchto osôb bola potom základnou a najdôležitejšou úlohou tohto konania, resp. v rámci zachovania obžalovacej zásady bolo potrebné vyriešiť otázku, či prokurátor v rámci dokazovania uniesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o angažovanie sa vyššie uvedených osôb do skutku a pokiaľ ide o ním popísaný spôsob angažovania týchto osôb do skutku.

Pokiaľ teda ide o druhú časť opisu skutku ako ho pôvodne koncipoval prokurátor - teda pokiaľ ide o opis toho, kto si skutok objednal, sprostredkoval a „spoluvykonal“, tu už v rámci dokazovania jednotliví vypočúvaní prezentovali iné stanoviská ako prokurátor a svoju prípadnú angažovanosť to skúmaných udalostí opisovali rozdielne a spôsobom, ktorý by nezakladal ich trestnoprávnu zodpovednosť. Tu je tiež potrebné zdôrazniť že každá vražda na objednávku musí mať pohnútku, respektíve motív (pre účely úvah v tomto rozsudku tieto dva pojmy nie je potrebné rozlišovať), čo vyplýva z podstaty veci. Samozrejme, pohnútkou môže byť aj „náhle vzplanutie“, čo však nič nemení na tom, že motív ako taký pri každej vražde na objednávku existovať musí a obvykle býva motívom sofistickým. Preto je potrebné v každej takejto veci skúmať

- či je možné takýto motív nájsť a bližšie identifikovať aspoň do miery, ktorá zakladá logiku objednávky, a potom
- či dôkazná situácia umožňuje subsumovať konanie jednotlivých aktérov skutku ako ich prezentuje prokurátor do ním predstavenej schémy konania.

Samozrejme, ak nie je zrejмый motív, dokázanie objektívnej stránky trestného činu síce nie je vylúčené a je možné dokázať skutok aj pri neodkrytom motíve, avšak s tým, že to limituje právnu kvalifikáciu skutku napríklad pokiaľ ide o uznanie osobitného motívu alebo „pohnútky uváženej vopred“. A, samozrejme, pre toho, kto má uniesť dôkazné bremeno, je to náročnejšie, prácnejšie a v konečnom dôsledku postrádajúce komplexné vysvetlenie konania najmä pokiaľ ide o jeho subjektívnu stránku. Čiže, ak je

reálna existencia aspoň zhruba opisateľného motívu, reálnejším sa stáva aj pochopenie súvislostí ako to prezentuje žalujúca strana - samozrejme, len za situácie, že unesie dôkazné bremeno aj pokiaľ ide o objektívnu stránku trestného činu.

V reálnom živote nie je vylúčené, že motívov, z ktorých vychádza tak závažný zločin akým je vražda, môže byť viac a môžu sa doslova predbiehať v miere svojej závažnosti a takýmto spôsobom si konkurovať. Motív, pohnútky a ich konštatovanie „na odsúdenie“ však nestačí. Akokoľvek by jeho existencia bola logická, musí k nemu pristúpiť preukázanie žalovaného konania, príčinnej súvislosti a následku konania ako súčastí objektívnej stránky trestného činu.

Ako vyplynie z ďalšieho, tu možno konštatovať „viditeľné“ a logikou eventuálne podložené motívy dva (motívy „I., L., H., vedenie SMK...“, ktoré časť vypočúvajúcich alebo obhajoba naznačovali, aj keby existovali, nemožno nijak nielen pochopiť, ale na základe výsledkov konania ani spravdepodobniť), pričom a priori nemožno vylúčiť ani situáciu, v rámci ktorej pohnútky páchatel'a by bola aj v tomto prípade v konečnom dôsledku neviditeľná, respektíve nebola by dokázaná žiadna. Mimochodom, ako už bolo uvedené, aj za posledne uvedenej situácie možno vinu preukázať a uznať, len v takýchto prípadoch súvislosť „nite na seba logicky nadväzujúcich dôkazov“, o ktorej sa zmieňovala aj obhajoba v záverečných rečiach, je možné preukázať oveľa ťažšie ako v prípade, kedy motív je viditeľný a v konečnom dôsledku preukázaný. V tomto prípade súd dospel k záveru že s výnimkou niektorých detailov týkajúcich sa právnej kvalifikácie skutku prokurátor dôkazné bremeno uniesol a vinu bolo nielen možné, ale aj priam nevyhnutné uznať. V zásade na základe ním prezentovaných argumentov reťaz priamych aj nepriamych dôkazov tu totiž bola takého charakteru, že v konečnom dôsledku u všetkých troch obžalovaných tvorila reťaz súvislú, ničím nenarušovanú, a teda reťaz, ktorá umožňovala uznať vinu zmysle ako to učinil súd.

Pokiaľ ide o zhrnutie výsledkov dokazovania, ktoré je v tomto prípade naozaj vhodné poňať chronologicky, je potrebné uviesť nasledovné:

H. L. napriek tomu, že sa nepriznal k spáchaniu tohto trestného činu, bol v zmysle vyššie uvedeného odsúdený za jeho spáchanie s tým že v zásade skutková veta, ako ju koncipoval prokurátor, bola prenesená aj do výroku rozsudku. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu, súd ju uznal v súlade s názorom prokurátora - uznal teda takzvanú kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu úkladnej vraždy, nakoľko dospel k záveru, že došlo k naplneniu toho, čo zákonodarca pomenúva ako obzvlášť surový spôsob spáchania skutku, čo je kvalifikačný znak, ktorý zjednodušene povedané posúva právnu kvalifikáciu z odseku 1 do odseku 2 trestného činu podľa § 144 Trestného zákona. Mimochodom, v tejto trestnej veci k tomuto posunu v konečnom dôsledku nedošlo, hoci kvalifikovaná skutková podstata trestného činu bola žalovaná z iných dôvodov ako u odsúdeného L. („na objednávku“ u G. a „na verejnom činiteľovi“ a „z pomsty“ u ostatných - obzvlášť surový spôsob spáchania činu sa na aktuálne žalovaných nevzťahoval, na druhej strane u H. L. prokurátor ani nežaloval spáchanie skutku „na verejnom činiteľovi“ ako na chránenej osobe, hoci postavenie poškodeného ako bývalého primátora a hlavného kontrolóra v čase vraždy mu bolo známe aj v rámci tohto konania). Aj v konaní o H. L. boli všetci aktuálne žalovaní vypočutí, vtedy v postavení svedkov, akúkoľvek protiprávnu zaangažovanosť do veci však, podobne ako v tomto konaní, popierali a ako o spolupáchateľoch v tom čase o nich nehovoril ani obžalovaný L.. Obdobne sa v tomto konaní vyjadroval aj svedok M. H., ktorý takisto v rámci aktuálneho konania patrí do skupiny osôb, ktorá svoju interpretáciu relevantných udalostí zmenila.

„Mlčanie“ o pozadí celého prípadu ako prvý prelomil Q. K. (ide o osobu, ktorá v rámci konania o obžalovanom L. takisto bola spomínaná, na hlavnom pojednávaní v rámci tejto veci však nebol vypočutý, trestné stíhanie za objednávku vraždy bolo dňa 26.01.2012 prerušené a bolo v ňom pokračované až na základe uznesenia zo dňa 04.06.2018).

Ešte pred vznesením obvinenia vyššie uvedeným osobám, ku ktorému došlo dňa 24.01.2019 v predmetnej veci Q. K. vypovedal dňa 08.10.2018. Išlo o výsluch „vo veci“ a Q. K. v rámci tohto výsluchu prvýkrát vypovedá o tom, čoho bol svedkom v súvislosti s meritom veci. Už vtedy hovoril o tom, že niekoľko dní pred vraždou bol svedkom rozhovoru medzi A. O. a K. Q. v aute, v ktorom pôvodne sedel on s K. a do ktorého si mal ku nim prisadnúť A. O.. Ten sa mal K. pýtať „prečo sa to ešte nestalo“ pričom ona následne niekomu zavolała a informovala sa. Až neskôr si dal veci do súvislostí tak, že sa to malo týkať poškodeného a tiež, pokiaľ išlo o ten telefonát, ostalo mu v pamäti meno „Malý H.“. Treba len podotknúť,

že išlo zatiaľ síce o zákonnú, ale nie kontradiktórnu výpoveď Q. K., pričom ďalšie už kontradiktórne výpovede tohto svedka súd ešte rozoberie a budú predmetom jeho ďalších vysvetlení. Už na tomto mieste je však vhodné uviesť že Q. K. ani v rámci tejto ani v rámci ďalších jeho výpovedí v danej veci nebol v postavení tzv. klasického kajúcnika. On sa nijak v tejto veci nekajal a nesnažil sa vyvinúť zo svojej zaangažovanosti do prípadu, z ktorej ho v podstate ani nikto priamo neobviňoval (bol obžalovanými „obviňovaný“ akurát z toho, že o tomto rozhovore klame). V jeho prípade teda nešlo o dočasné odloženie vznesenia obvinenia podľa § 205 Trestného poriadku, toľž nešlo o prípad podmieneného zastavenia trestného stíhania spolupracujúceho obvineného v zmysle § 218 Trestného poriadku, nakoľko vzniesť obvinenie proti jeho osobe v tomto prípade ani nebol dôvod. Jediná vec, ktorá ho s prípadom spájala, bolo referovanie o rozhovore medzi obžalovanými O. a Q. ktoré ešte bude spomenuté (z hľadiska teórie dôkazov ide o pôvodný, relevantnú vec priamo zmyslami vnímaný, no nepriamy dôkaz nedokladujúci priamo priebeh skúmaného konania).

Pokiaľ ide o H. L. ten po obnovení vyšetrovania vo veci objednávky vraždy poškodeného R. prvýkrát vypovedal dňa 01.08.2018. V tom čase však uviedol len toľko, že sa odmieta o veci baviť a nebude nič podpisovať. Neskôr potom vypovedal jeden deň pred vznesením obvinenia vo výroku uvedeným osobám spolu s M. H. dňa 23.01.2019, kedy už vývoj udalostí opisoval podobne ako v rámci svojich ďalších kontradiktórnych výpovedí, ktoré ešte budú spomenuté a z ktorých prokurátor vychádzal, keď koncipoval skutkovú vetu tak ako je vyššie uvedené. Ani v prípade H. L. nejde o „kajúcnika“ - neprenáša vinu na iného, naopak, k priamemu páchatelstvu a zavineniu sa po čase v plnom rozsahu priznáva a objasňuje súvislosti týkajúce sa pozadia skutku, jeho zadania, objednávky a pomoci pri ňom, čo v konečnom dôsledku mu už neprenáša žiadne výhody v rámci jeho už ukončeného trestného stíhania (z hľadiska teórie dôkazov ide o kombináciu celej série priamych, pôvodných, ale vo vzťahu k niektorým obžalovaným aj nepriamych a odvodených dôkazov - v konečnom dôsledku všetko usvedčujúceho charakteru).

Z akéhosi pravidla týkajúceho sa tejto veci že jednotlivé výpovede vypovedajúcich osôb v rôznych štádiách trestného stíhania sú rôzne, sa nijako nevykľá ani výpoveď obžalovaného A. O.. Ten v úvodných fázach prípravného konania bol vypočutý viackrát, pričom ako zadržaná podozrivá osoba popieral akúkoľvek vedomosť súvisiacu s danou trestnou vecou (posudzujúc túto výpoveď ako „procesne použiteľný či nepoužiteľný dôkaz“ síce ide, podobne ako v prípade výpovedí svedka pred zhruba desiatimi rokmi, o nulitný výsluch, zmienka o jeho/ich existencii má však svoj význam najmä z hľadiska posúdenia obhajoby obžalovaného a v konečnom dôsledku ide o informáciu, ktorá je skôr v jeho prospech ako v neprospech), neskôr však po vznesení obvinenia dňa 24.01.2019 vypovedá o tom, že mal vedomosť o participácii K. Q. na celej veci. Konkrétne hovoril, že sa s obžalovanou zoznámil nejak na prelome rokov 2008/2009 (zrejme však mal na mysli roky 2009/2010), mali spolu aj milenecký pomer, pričom tejto obžalovanej povedal o tom, že má spory s poškodeným. Táto sa mala vyjadriť, že „tomu malému sedliakovi dolámu ruky aj nohy“ a uviedla, že už jednému toto spravila, že ho dobili a že ona to vybaví. Keď potom došlo k zastreleniu poškodeného, z jej úst medzi rečou vyšlo, že to zariadila ona, načo jej on toto vytkol a pripomenul jej, že pôvodne ho mala v úmysle len dať zbiť. Ona na to mala uviesť, že sa to „nejako zmenilo na strelbu“.

V ďalších fázach trestného stíhania vrátane výpovede na hlavnom pojednávaní však obžalovaný uviedol, že toto si na K. vymyslel, nakoľko k takejto výpovedi ho donútili policajti, ktorí po ňom chceli, aby si vymyslel výpoveď, ktorou K. „utopí“. Inak povedané, to, čo proti spoluobžalovanej vypovedal, nie je pravda a v podstate poprel akúkoľvek zaangažovanosť K. Q. na celej veci (ako vyplynie z ďalšieho, niektoré dôkazy naznačujú neskoršiu spoluprácu s K. Q., pokiaľ ide o voľbu stratégie obhajoby, zadržané listy, ktoré neprešli cenzúrou, však toto nedokazujú). Od výpovede v prípravnom konaní učinenej dňa 03.04.2019, potom vraždu poškodeného v podstate nepriamo dáva do súvisu s prípadom takzvanej hurbanovskej kanalizácie, do ktorej mal byť zainteresovaný aj v tejto veci vypočutý F. R..

Už na tomto mieste odôvodnenia rozsudku je vhodné uviesť že pokiaľ ide o takzvanú hurbanovskú kanalizáciu, dňa 09.08.2004 ako mandant mesto Hurbanovo uzavrelo s mandatárom KOMVaK - Vodárne a kanalizácie mesta Komárno a.s. (ďalej „KOMVaK“) mandátnu zmluvu, ktorej predmetom bolo rozšírenie kanalizácie v meste Hurbanovo. Na základe tejto zmluvy sa mandatár zaväzoval prevziať investorstvo kanalizácie, pričom zriaďovateľom a jediným akcionárom mandatára bolo mesto Komárno, ktorého F. R. v tom čase bol primátorom (v rámci dokazovania sa preukázalo, že verzie mandátnych zmlúv sa v detailoch líšili a zrejme existovali spolu tri nie úplne identické verzie). Súčasťou celej tejto

investičnej akcie bolo aj rozhodnutie ministra životného prostredia Slovenskej republiky zo dňa 27. októbra 2004 o schválení nenávratného finančného príspevku na rozšírenie kanalizácie v celkovej výške 37 978 150 vtedajších slovenských korún (toto rozhodnutie je podpísané vtedajším ministrom životného prostredia M.m G.), ktorý však nakoniec nebol realizovaný a kanalizáciu muselo v čase, kedy bola primátorkou JUDr. G. Q. ešte v čase pred žalovaným skutkom financovať mesto (hoci teda neskôr bolo právoplatne „zrušené zrušením rozhodnutia o schválení vyššie uvedeného nenávratného príspevku“ - vid' rozsudok NS SR 3 SŽf 118/2013, o.i. č.l. 2 777 a nasl., tiež prvostupňové rozhodnutie). Ako vyplynie z ďalšieho, pozadie celej tejto investičnej akcie, oprávnenosť jej zverenia právnomu subjektu z mesta Komárna a problémy súvisiace s verejným obstarávaním spochybňovali viaceré osoby vrátane obžalovaného O., pričom treba ešte dodať, že za mesto Hurbanovo v tom čase konal jeho vtedajší primátor a v tejto veci poškodený M. R., na ktorého A. O. podal viacero trestných i iných oznámení súvisiacich s touto kanalizáciou. V ďalších častiach odôvodnenia tohto rozsudku ešte budú spomenuté vety ako „nedal tomu komu mal dať, SMK sa zatrasie, ale Most Híd padne“ (autorom výrokov má byť poškodený), naozaj však už na tomto mieste odôvodnenie rozsudku je vhodné uviesť, že v zmysle toho ako aj bola napádaná, celá táto investičná akcia javila známky nezákonne riadenej investičnej akcie kde tak mandant ako aj mandatár mali byť v procese neoprávnene zvýhodnení a neoprávnene, prípadne za okolností, ktoré možno aj v zmysle viacerých výpovedí svedkov hodnotiť ako neobvyklé, mali obdržať dotáciu od štátu. Tento fakt A. O. priebežne, hoci nie veľmi konkrétne (resp. naozaj nezrozumiteľne aj na hlavnom pojednávaní, kde v rámci vstupov týkajúcich sa kritiky procesu výstavby kanalizácie nevedel vysvetliť, čo presne na procese bolo nezákonné) spolu s ďalšími osobami napádal, pričom osoby zainteresované do riadenia tohto procesu naozaj mohli mať záujem na tom, aby sa podrobnosti z minulosti nerozpítavali a, ak o tomto skutku M. R. chcel hovoriť (čo vyplynie z ďalšieho), toto okrem iného nemuselo byť v záujme ani F. R.. Inak povedané, motív na odstránenie M. R. mohol pochádzať aj z pozadia tejto investičnej akcie, hoci, ako už bolo uvedené, žiadny z vykonaných dôkazov smrť poškodeného s takýmto motívom okrem niekoľkých všeobecných úvah niekoľkých svedkov naozaj nijak nespájajú. (Súvisiace listiny sa nachádzajú najmä vo zväzku č. IV. a k niektorým súvislostiam týkajúcim sa tejto investičnej akcie i následných krokov vypovedala aj svedkyňa T., zamestnankyňa advokátskej kancelárie zastupujúcej záujmy KOMVaKu - bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom zrealizovala práve tento motív vraždy.) Takéto podozrenia súd vyslovuje ako podozrenia len naozaj všeobecne reprodukované v rámci dokazovania, ktoré však mohli mať reálny základ a to napriek tomu, že súvisiace súdne konania vrátane vo veci uzavretých zmierov žiadne protiprávne konania zo strany KOMVaKu nepreukázali.

Do istej miery zjednodušene, ale podľa názoru súdu vskutku výstižne možno konštatovať, že v zmysle vyjadrení obžalovaného O., ale sčasti aj niektorých svedkov, na jednej strane mali prezentovať svoje záujmy a preferovať zainteresovanie s nimi spriaznených podnikateľských subjektov do projektu osoby z prostredia maďarských politických strán na Slovensku ako R. K. a G. W. a na druhej strane stáli v tom čase predstavitelia toho istého politického prostredia F. R. a M. R.. Nakoniec sa presadili záujmy posledne menovanej dvojice (realizáciou projektu bol poverený KOMVaK), priateľstvo R. s K. sa podľa O. po tejto akcii zničilo, pričom nie nepodstatným faktom je i to, že „rozdelenie SMK“ a vznik novej politickej strany Most Híd sa datuje až rokom 2009, a tu sa „politické“ cesty poškodeného R. a F. R. rozchádzajú (R. ostáva v SMK, R. spoluzakladá Most Híd). Ako sčasti už bolo a ešte bude zvýraznené, nič z dokazovania však neposkytuje žiadne konkrétosti, ktoré by umožnili spojiť motív skutku s týmito udalosťami.

Zhrnutie výsledkov dokazovania na hlavnom pojednávaní

Pokiaľ ide o výpoveď A. O. na hlavnom pojednávaní, je potrebné úvodom zdôrazniť, že aj táto bola veľmi rozvláčna, nekonzistentná a obžalovaný doslova „skákal z jednej veci na druhú“. Podstatné je však uviesť, že trestnú činnosť v plnom rozsahu na hlavnom pojednávaní poprel a uviedol, že on si nikdy neobjednával vraždu poškodeného ani u K. Q. ani u nikoho iného, nikdy na takomto konaní neparticipoval a nemal také osobné konflikty s pánom R., ktoré by dôvodili, aby strieľal. Je však pravdou, že kvôli už spomenutej hurbanovskej kanalizácii mal s poškodeným spory, podal na neho viacero oznámení i vrátane oznámení trestných a sťažoval sa na postup, akým hurbanovská kanalizácia bola vybavovaná. Podľa jeho vyjadrenia (toto nebolo spochybnené ani svedkami - napr. svedkom D. V.) M. R. chodil pred svojou smrťou v nepriestrelnej veste a bál sa o svoj život. Pokiaľ ide o projekt kanalizácie, poškodený sa vyjadroval v tom smere, že „projekt dal nejakej inej firme, nie tej firme, ktorej ho mal dať“ (dal ho teda s F. R. spriaznenému KOMVaku a nie inej a „inými pretláčanej“ firme). Koncom roka 2010 kandidoval v primátorských voľbách v meste Hurbanovo, pričom nespochybňoval, že bolo všeobecne známe, že

kandidovať týchto voľbách hodlá aj poškodený. Pokiaľ ide o spoluobžalovanú K. Q. uviedol, že sa s ňou zoznámil na prelome rokov 2009/2010, pričom K. mu pomáhala v jeho predvolebnej kampani už začiatkom roku 2010. Na kandidátke strany Most Híd kandidoval tak za poslanca vyššieho územného celku ako aj do Národnej rady Slovenskej republiky (poškodený bol kandidátom strany SMK). Tak obžalovaný ako aj poškodený ani v jedných z týchto volieb nebol úspešný.

Poznal aj Q. K. a pričom spolu s K. mu tieto dve osoby prispeli na kampaň zhruba 10 - 15 tisíc EUR a platili mu aj nejaké faktúry. Q. K. ho mal podporovať aj z toho dôvodu, že ak by sa dostal do parlamentu, mohol by mu „dohodiť nejaké stavebné zákazky pre jeho firmu“. Obžalovaného H. G. pozná iba z pojednávaní. Pokiaľ ide o pozadie hurbanovskej kanalizácie, mali byť doň podľa obžalovaného zainteresované rôzne osoby z prostredia maďarských politických strán (je však potrebné zdôrazniť, že v čase výstavby tejto kanalizácie v podstate existovala len jedna „maďarská“ strana na Slovensku - SMK - pozn. súdu). Ako už bolo uvedené, podľa názoru A. O. M. R. túto investíciu nezadal tomu, komu ju mal zadať podľa politických pokynov, ale dal ju KOMVaku, ktorá firma pochádzala z mesta, kde bol primátorom F. R..

Súd k tomuto dodáva, že v tom čase, samozrejme, niet sporu o tom, že tieto osoby konali vo vzájomnej súčinnosti (resp. poškodený konal v súčinnosti s KOMVaKom), pričom z podstaty veci vyplýva, že ak by sa poškodený rozhodol hovoriť o pozadí celej tejto investície a o tlakoch s ňou súvisiacich, do istej miery by „zhodil“ aj sám seba, čo nikto nespochyboval. V každom prípade by však išlo o informáciu, ktorá by bola nepríjemná pre prostredie maďarských politických strán pôsobiacich na Slovensku.

Obžalovaný aj počas tohto výsluchu zdôrazňoval, že na K. Q. si v rámci prvého výsluchu po vznesení obvinenia všetko vymyslel, pretože ho do tohto tlačili policajti, o žiadnom stretnutí v aute ako o ňom hovoril Q. K. nevie a takéto stretnutie s takýmto obsahom sa neudialo.

Vinu absolútne odmietala aj obžalovaná K. Q. a nič z toho čo je uvedené v obžalobe sa nezakladá na pravde. Žiadny skutok u obžalovaného G. si neobjednala a nikdy ju o takýto skutok obžalovaný O. nepožiadala. Obžalovaného O. spoznala na prelome rokov 2009 až 2010 cez internetovú aplikáciu Pokec a dozvedela sa o tom, že mal politické ambície v rôznych voľbách, rozhodla sa mu v týchto voľbách pomáhať. O poškodenom sa pred ňou O. vyjadroval, že nejde len o jeho rivala alebo súpera politickej kampani, ale má ísť o človeka, ktorý vykonal veľa podvodov, spreneveril veľa peňazí a berie úplatky. Nikdy sa však nevyjadroval o ňom v nejakom násilníckom zmysle, on mu chcel jeho vinu dokázať a nie fyzicky ho odstrániť ako svojho súpera. Zo spoluobvineným G. sa takisto zoznámila cez Pokec, sem tam sa spolu stretli, zašli na kávu a podobne. Povedala mu, že okrem iného požičiava peniaze, načo sa jej G. opýtal že či vie požičať na úrok aj jeho peniaze že by sa mu to hodilo k výplate nejak si privyrobiť. Peniaze, ktoré G. požičiaval priebiežne na úroky, tak ona mu úroky splácala, keď sa zastavil alebo keď ona išla do Bratislavy. Raz mu takto poslala 4000 EUR na číslo účtu, ktoré jej on dal. Pokiaľ išlo o leasingové splátky na motorové vozidlo Škoda Superb, ona si toto auto zaobstarala kvôli ukradnutiu jej predchádzajúceho motorového vozidla, pričom keď sa toto našlo, nepotrebovala už dve vozidlá. Preto vozidlo Superb používal G. niekoľko mesiacov a niekoľko mesiacov platil aj leasing (v spise sa nachádza doklad o zaplatení jednej leasingovej splátky za toto motorové vozidlo a tiež doklad o tom, že na účet vtedajšej G.ovej priateľky L. E. bolo z účtu K. Q. zaslaných 4000 EUR).

Pokiaľ ide o H. L., tohto nepozná. Q. K. pozná (vyjadrovala sa o ňom celý čas negatívne nazývajúc ho profesionálnym svedkom a klamárom) a opýtala sa ho či sa nechce pridať a pomôcť v kampani A. O.. Q. K. súhlasil aj z toho dôvodu, aby v prípade úspešnej politickej kariéry A. O. mal rôzne zákazky pričom obžalovaná tiež uviedla že Q. K. sa mal stretnúť sa obžalovaným L. a to deň pred tým ako došlo k vražde. Aj táto obžalovaná poprela stretnutie s A. O. a Q. K. v aute, ktorého obsahom mala byť debata o tom, či „to už bolo urobené“.

V súvislosti s požičaním požičiavaním peňazí obžalovaná uviedla že požičiavala „maminine peniaze“, pričom ona požičiavala na 10 percentný mesačný úrok. G. sa jej opýtal či vie požičať a jeho peniaze na čo mu ona odpovedala, že vie a on uviedol, že jej ich požičia tiež za 10 percentný úrok. Čiže obchod spočíval v tom že G. jej dal peniaze, ktoré ona požičala na 10 percentný úrok a neskôr mu tieto peniaze aj s úrokom vrátila. O takýto obchod išlo aj v prípade požičania 4 000 EUR.

Obžalovaný H. G. potvrdil že ako jediný z obžalovaných sa pozná tak s priamym páchatelom H. L. ako aj so spoluobvineným M. H., ktorého vec bola vylúčená na samostatné konanie a v tejto veci vystupoval ako

svedok. V roku, kedy došlo k vražde, sa mu 08.07. ozval M. H., či s ním nepôjde do Komárna alebo niekde tam pričom teraz už vie, že išlo o mesto Hurbanovo - že tam ide za L. sa spýtať alebo teda ide tam zistiť nejakú robotu. Povedal mu tiež, že sa tam má stretnúť s nejakými babami. Keď došli do Hurbanova, L. tam už bol a začali sa rozprávať o nejakom ublížení na zdraví, o nejakej bitke niekoho, čo on kategoricky odmietol, že s tým nechce mať nič spoločné. H. L. stretol možno 3 krát v živote a o vražde sa dozvedel z médií a od chalanov z roboty, nakoľko v tom čase pracoval v súkromnej bezpečnostnej službe. Zrejme mu o tom hovoril sám M. H. a ten ho poprosil aby, ak by náhodou išiel vypovedať, nespomínal, že sa predtým stretli a hovorili o nejakej bitke. To je všetko čo on k veci vie uviesť a podobne ako ostatní spoluobčialovaní v plnom rozsahu odmietol svoje zavinenie na zastrelení poškodeného.

Ani obžalovaný H. G. nespochybnil zaslanie 4 000 EUR od K. Q., išlo o peniaze z pôžičky, ktorou spoluobčialovanú poveril. Podľa jeho vyjadrenia on požičiaval peniaze na 20 percentný úrok mesačne a mal rozpožičané viac tisíc Eur. O výške úrokov sa vyjadril, že kategoricky poväčšinou dával na 20 percentný úrok. K. Q. pozná a pozná aj Q. K.. Ani tento obžalovaný nepoprel, že by používal vozidlo Superb od K. Q. s tým, že splácal za toto vozidlo niekoľko mesiacov leasingové splátky. Nevedel presne uviesť koľko mesiacov toto trvalo.

Na hlavnom pojednávaní bol ako svedok vypočutý aj Q. K., ktorý vo veci nielen vypovedal, ale bol aj konfrontovaný so spoluobčialovanými O. a Q.. Pozná aj obžalovaného G. a to cez K., aj keď sa spolu nikdy nerozprávali K. Q. mu totiž prostredníctvom tejto osoby malá zariadiť zmiznutie účtovných dokladov, čím bol poverený H. G. (išlo v podstate o fingovanú krádež).

A. O. pozná cez K. Q., ktorá ho požiadala, či by mu nevedel finančne pomôcť v jeho politickej kampani. On mu požičal na túto kampaň spolu 5 000 EUR. Bolo mu ho ľúto, nakoľko vedel, že má syna autistu, zároveň sa však spoliehal na to, že ak politická kariéra A. O. bude úspešná, dostane sa k rôznym zákazkám pre svoju stavebnú firmu. Niekoľko dní pred zavraždením poškodeného bol svedkom situácie, kedy si ku nim do auta, v ktorom sedel s K. Q., prisadol A. O. a pýtal sa, že „prečo sa to ešte nestalo“. Na to Q. niekomu zavolała cez telefón a kričala na neho, pýtala sa, prečo to ešte nespravili. Vtedy sa on v aute dozvedel, že oni už skúšali niekoho zabiť nastražili aj nejakú bombu, ale im to nevyšlo. Po vražde poškodeného mu došlo, že vtedy riešili práve túto vraždu a malo ísť o poškodeného R.. Toto meno však v aute malo zaznieť až po tom, čo O. vystúpil z auta. To, že naozaj riešili túto vec, mu teda došlo až potom, keď mu kamarát zavolał a oznámil mu poškodeného smrť. Meno R. bolo pre neho v tom čase neznáme a v podstate si ho uvedomil až potom, keď došlo k jeho vražde. Obžalovaného L. nepozná a poprel, že by ma mal s ním byť na nejakej večeri. Dodal ešte, že o celej veci mu neskôr K. rozprávala a vysvetľovala mu, že páchatel L. musel utiecť, niekto ho čakal, pričom L. prosil toho, kto na neho čakal, aby ho zastrelil po ceste. O tom, že to mal byť H. G. v tom čase svedok nevedel.

Už na tomto mieste odôvodnenia rozsudku je možné uviesť že tento svedok nie vždy identicky popisuje všetky detaily toho čo mal zažiť, pričom relatívne vážnym rozporom v jeho výpovedi sa javí byť to že spolu dva krát vo svojich výpovediach vrátane konfrontácie hovoril o tom že K. Q. mala telefonovať malému H. a tiež spolu dva krát hovorí o tom, že mala niekomu volať, v tom čase však nevedel, komu volá. Tento rozpor však možno vysvetliť aj nedostatočným pochopením otázky, respektíve tým že „malého H.“ K. Q. spomínala aj v súvislosti s ukradnutím jeho účtovných dokladov, udalosti sa mu mohli „pliest“, pričom situácia v rámci ktorej svedok bez malígneho úmyslu nie vždy identicky opisuje svoju pamäťovú stopu, je situáciou v kriminalistickej praxi relatívne bežnou (často práve naopak - úplne identické výpovede v rôznych fázach konania zakladajú podozrenia, že ide o policajtni „prekopírované“ alebo naučené výpovede, čo môže spochybniť nielen vierohodnosť, ale aj zákonnosť získania dôkazu). Podstatné je, že tento svedok ani v jednom z relevantných prípadov jednoducho „neuhol“ a v podstatných rysoch v zásade identicky opisuje príhodu, ktorá nie je príhodou bežnou - rozhovor v aute o ublížení inému človeku.

K veci, a opäť naozaj inak než v predchádzajúcom období (s výnimkou výpovede v tejto veci v prípravnom konaní), vypovedal aj na hlavnom pojednávaní vypočutý tento krát svedok a priamy páchatel H. L.. Ten v súlade s tým, ako znela z predchádzajúcej časti tohto rozsudku už opísaná výpoveď z prípravného konania, opísal relatívne presne, čo sa v kritických dňoch dialo a ako bol účastný na zastrelení poškodeného on sám. H. G. spoznal asi tri dni pred skutkom a zoznámil ich jeho vtedajší kolega M. H.. Ten mu hovoril, že má nejakého kolegu, s ktorým už páchal rôznu trestnú činnosť a opýta sa ho na robotu, nakoľko svedok L. si chcel privyrobiť. Na základe odporúčenia od tohto kolegu H. G. stretol prvýkrát 07. júla 2010, kedy mu G. telefonoval a spoločne sa odviezli na miesto, kde neboli žiadne

kamery. Z rozhovoru vyplynulo, že pokiaľ ide o tú robotu, má ísť o zastrelenie niekoho, kto niekomu inému robí zle, o nejakého vagabunda. H. G. ešte spomínal, že on na plánovanom mieste činu už bol, dotyčného však netrafil a ušiel preč.

S H. G. sa dohodli, že sa to spraví 08.07.2010 a v ten deň spolu s ním aj M. H. tromi autami išli do Hurbanova. Cestou sa zastavili pre schovanú zbraň, pričom svedok presne opísal odkiaľ ju vyzdvihli. Na otázku či ju chce vyskúšať odpovedal, že nie, nakoľko sa obával hluku. Potom presadli do auta k M. H. a išli do Hurbanova, kde spomalili pred domom poškodeného. K odparkovaným autám sa potom vrátili a všetci traja tromi autami išli naspäť do Hurbanova, pričom bolo dohodnuté kto, kde bude strážiť, svedok L. mal strieľať. Prezliekol sa do policajnej uniformy, ktorú mal od kamaráta a takto oblečený išiel pred dom poškodeného. Na jeho bráne však nebol žiadny zvonček a keďže nevedel ako ho zavolať, po pár minútach sa vrátil a v ten deň plánovaní skutok nevykonali.

Dohodli sa, že to urobia na druhý deň, kedy už spolupracoval len s H. G., pričom „mal z toho taký divný pocit“, ktorý tlmočil aj G., na čo mu on povedal, že vie, kde býva a kde má svoje „Potraviny“ (H. L. v tom čase prevádzkoval predajňu potravín - pozn. súdu), čo vyhodnotil ako vyhrážku. H. G. išiel potom autom do Hurbanova a tam čakal, kedy pôjde poškodený na prechádzku alebo z prechádzky. Okolo ôsmej večer potom zavolať a „povedal farby“, v čom je poškodený oblečený. H. L. vyštartoval a vošiel do ulice, kde poškodený býva, na konci ulice spomalil, vystúpil z auta a poškodeného zastrelil spôsobom ako je to opísané aj v skutkovej vete tohto rozsudku. Pokiaľ išlo o jeho postrelenie, bol presvedčený v tom čase, že to urobil práve H. G., ktorého potom podozrieval aj z toho, že ho po skutku chcel zlikvidovať. Po zastrelení poškodeného zatelefonoval G. a žiadal ho, aby prišiel po neho. G. sa ho pýtal, „či je dole“, na čo on prisvedčil a H. G. prišiel po neho, zastal na rovnobežnej ulici s tou ulicou, kde býva poškodený. Obžalovaný G. potom H. L. pri vyložil pri nejakom vetrolame s tým, že vymení auto a príde poňho. Nato sa však už H. L. nespoľahol a zavolať jednému známemu taxikárovi z Bratislavy, aby ho zobral do chatovej oblasti v obci Gabčíkovo, kde ho potom na druhý deň našli.

Svedok L. aj na hlavnom pojednávaní uviedol, že sa zaujímal o koho v prípade poškodeného ide a prečo to má spraviť, načo mu H. G. povedal, že je to „pre K.“ respektíve pre K. alebo a K., ktorá to má robiť pre nejakého O.. Meno O. si zapamätal preto, lebo mu to pripomínalo nejaké ostružliny. K. potom G. spomínal aj v priebehu zabezpečenia logistiky vyššie opísanej akcie, s tým, že za K. mal ísť aj po tom, čo sa to 08.07.2010 nepodarilo. H. G. sa mu okrem neúspešnej akcie, kedy netrafil toho dotyčného, priznal aj k tomu že mu dávali aj nejakú bombu, pričom mu ukazoval aj miesto, kde to malo byť a povedal mu len toľko, že to zlyhalo alebo nevybuchlo. V súvislosti s H. G. spomínal ešte šiltovku, ktorú mu tento obžalovaný mal dať, aby sa ňou počas skutku maskoval. Táto čiapka mala byť nájdená v aute, ktorým sa na miesto činu dopravil a neskôr mu bola vrátená. Za túto prácu mu bolo sľúbených 10 tisíc EUR ktoré mu mal vyplatiť G., on zálohu nepýtal.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného a z celkového kontextu dokazovania, v rámci prvého konania vo veci, kedy bol obžalovaný sám, teraz žalované osoby kryl, nakoľko sa spoliehal na to, že pomôžu tak jemu ako aj jeho rodine. V tomto kontexte je potom dôležitý list, ktorý H. L. odoslal H. G. ešte z väzby dňa 16.12.2010 a ktorý sa mu nejako podarilo prepašovať, dnes si už nepamätá ako, a ktorý znie nasledovne (č.l. 1 634 -35) :

Nazdar!

Predpokladám, že tento list si nečakal, resp., že si ho možno čakal skôr. No len teraz sa mi podarilo ho takto prepašovať. Ja som svoje slovo dodržal, no Ty už dva krát nie. Takže teraz napíšem čo chcem... Za prvé. do týždňa ako dostaneš tento list mi pošleš 1 000 eur tam, kde som poštovou poukážkou na H. L., G. U. X, D. XX, k XXXXX B. a dopíš tam dátum narodenia XX.XX.XXXX, ale nedávaj to pod svojím menom...

Za druhé. do dvoch týždňov pošleš 40.000 EUR na moju druhú adresu, ale v hotovosti, v balíku na moje meno a adresu, t.j. H. L., N. XX, XXXXX H..

Za tretie: do troch týždňov pošleš ďalší balík so sumou 30 000 eur na tú istú adresu

Za štvrté: do štyroch týždňov pošleš ďalších 30 000 v balíku na tú adresu, to znamená 100 000 eur...

Ty si vonku, keby som bol ja vonku a hrozilo by mi 25 rokov, alebo doživotie, tak tie peniaze zoženiem, a myslím, že ich zoženieš aj ty! K. ti v tom určite pomôže. Pokiaľ mi peniaze neprídu... Ale ak mi prídu, nemusíte sa báť, že začnem rozprávať.

Ja som prišiel o byt, o podnikanie, o autá a aj o slobodu. Na rozdiel od vás. Takže čakám! Myslím, že Ti nemusím pripomínať, aby si balíky neposielal svojim menom a ak zoženieš, môžeš celú sumu poslať naraz. H.

V tejto súvislosti treba tiež dodať, že dňa 21.12.2010 H. G. podáva trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu vydierania a tento list odovzdáva orgánom činným v trestnom konaní, s tým, že on s celou vecou nemá nič spoločné. V rámci podania trestného oznámenia uviedol, že H. mu nikdy nehrozil násilím alebo hrozbou násilia a preto je z obsahu listu prekvapený. Nevie prečo takéto niečo rozpráva, so H. L. sa podľa jeho vyjadrenia stretol za celý život možno 5 až 6 krát a vždy to bolo ohľadom roboty. V rámci tohto podania ani v rámci výsluchu vo veci E. L. o žiadnom rozhovore, že by mali niekoho niekde zbiť, nehovoril (viď č.l. 1630 a nasl.).

Možno konštatovať, že úplne presne tak ako H. L. o veciach, ktorých bol účastný, vypovedá aj svedok M. H.. Tento z obžalovaných pozná H. G. a K. Q. videl jeden krát v živote. O tejto, osobe sa H. G. vyjadroval, že „je to robota pre ňu“. Podobne ako H. L., aj jemu sa H. G. chválil, že už na niekoho vystrelil ale že ho netrafil a tiež že dal niekomu nástražný bombu. Obdobne ako H. L. tento svedok opisuje aj okolnosti súvisiace s vyzdvihnutím igelitovej tašky, v ktorej bola zbraň, je však pravdou, že na rozdiel od L. tento svedok tvrdí, že zbraň H. L. na mieste jej vyzdvihnutia z miesta neďaleko cesty aj vyskúšal. V deň, kedy vyzdvihli tú zbraň mu však neskôr G. volal, že H. to nespravil, nakoľko ho „vymákli“ alebo videli. On dúfal, že im to nevyjde, nakoľko H. L. považoval za dobrého človeka a nemyslel si, že na to má.

Na priamu otázku smerujúcu k tomu, aby sa svedok vyjadril, čo sa podľa jeho názoru malo udiat, tento odpovedal, že najprv sa hovorilo, že niekto niekomu dlhuje, a potom padli slová, že „musíš ho dať dole“. K pôvodu zbrane sa M. H. nevedel vyjadriť a pokiaľ išlo o to, prečo to robili, G. spomínal len tú K., že tá robota je pre ňu. K. mu G. ukazoval na nejakej sociálnej sieti a na tejto sieti mu ukazoval aj fotku jej bývalého manžela, „vagabunda Ampulku“ s ktorým má mať K. dieťa. Po tom čo H. L. zastrelil poškodeného, sa so svedkom ešte H. G. chcel stretnúť niekde, kde nie sú kamery. Stretli sa pri vodnom diele Gabčíkovo a vtedy mu G. povedal, aby to, čoho bol svedkom, nikomu nepovedal a hovoril tiež, že L. z toho vysekajú právnici, takže bude o neho postarané. Aj M. H. dostal od H. L. list, avšak ani ho neprečítal a ihneď ho zahodil.

Svedkyňa L. O.ová, manželka obžalovaného O. na hlavnom pojednávaní využila svoje právo odoprieť vo veci vypovedať, nevypovedala, a tak súd za splnenia zákonom vyžadovaných podmienok prečítal jej výpovede z prípravného konania. V rámci týchto výpovedí svedkyňa uviedla, že po smrti poškodeného manžel pôsobil normálne, nič zvláštne na ňom nevidela. Podobne normálne reagoval aj na to keď jej otec niekoľko dní pred smrťou poškodeného povedal, že tento má byť zastrelený. Svedkyňa pozná K. Q. aj Q. K., v čase niekoľko mesiacov pred smrťou poškodeného sa navštevovali. Už nevie presne kedy po smrti poškodeného a po konflikte s K. Q. týkajúceho sa zájazdu do Egypta a po vzniku podozrení, že kontakty medzi jej manželom a K. sú aj intímneho kontaktu, ju pri jazde autom zablokovalo jedno biele auto, z ktorého vyskočila K. Q., bola nahnevaná na to, že nemohla ísť na zájazd do Egypta pričom posledná veta, ktorá od nej zaznela a ktorú si jasne pamätá bola veta „čo si myslíš kto dal zastreliť R., bol to A.“.

Vo vzťahu k tejto svedkyňi je potrebné už na tomto mieste odôvodnenia rozsudku zdôrazniť, že aj podľa znaleckých posudkov ide o psychicky labilnú osobu a jej výpovede možno tiež zaradiť medzi výpovede nekonzistentné a stále sa meniace. Z týchto dôvodov im súd prikladá naozaj len primeraný a zďaleka nie rozhodujúci význam. Signifikantným pre celú situáciu je aj ten nikým nespochybňovaný fakt, že táto svedkyňa udržiavala dlhšie trvajúci intímny vzťah s H. F., ktorý v tejto veci bol takisto vypočutý ako svedok. Vzťah svedkyne s manželom bol doslova ako na hojdačke, pričom dôležitým faktom je aj to, že po v podstate usvedčujúcej výpovedi na svojho manžela išla pod jeho nátlakom (vyplýva to predovšetkým z obsahu pripojeného spisu) podať trestné oznámenie na H. F. za to, že ju nútil vypovedať proti jej manželovi. H. F. bol potom za trestný čin vydierania dokonca trestne stíhaný väzobne - vec skončila jeho právoplatným oslobodením.

Svedok H. F. na hlavnom pojednávaní uviedol, že niekedy začiatkom marca v roku 2018 ho volala pani O.ová s tým, že už nevydrží ďalej s manželom. Tvrdila, že ona má vedomosť o tom, čo spáchal jej manžel pred desiatimi rokmi. On potom zavolať policajtom, ktorí poslali dvoch operatívcoch a týmto L. O.ová mala povedať že „na 99 % dal jej manžel zlikvidovať pána R. a toto vie od pani Q., ktorá jej to povedala ešte vtedy pred deviatimi desiatimi rokmi“. O okolnostiach, ako sa toto L. O.ová mala dozvedieť,

vypovedal zhodne ako ona - Q. jej mala skrížiť cestu a opýtať sa jej „čo si myslíš kto dal zavraždiť R.“. Poprel, že by nútil L. O.ovú, aby podala trestné oznámenie na svojho manžela a v súvislosti s touto vecou potvrdil, že bol väzobne trestne stíhaný a neskôr právoplatne oslobodený (dosvedčuje to i k veci pripojený spis Okresného súdu Komárno). Svedok nepoprel, že s L. O.ovou mal dlhšie trvajúcich vzťah, vedel o problémoch medzi manželmi O.ovcami a L. O.ová bola v domácnosti ako otrokyňa. Sám však uznáva, že ide o psychickú labilnú osobu ktorej by ani on už teraz neveril.

Pokiaľ ide o ďalšie výpovede svedkov išlo o pre vec menej významné výpovede, ktoré dokladovali, napríklad to, čo je doložiteľné aj listinnými dôkazmi (prevod 4 000 Eur na účet L. E., splatenie jednej leasingovej splátky...), prípadne dokladovali pre vec menej významné fakty súvisiace napríklad s hodnotiacimi súdmi týkajúcimi sa eventuálneho motívu vraždy poškodeného R. alebo inými s vecou len nepriamo súvisiacimi faktami.

Je treba tiež dodať, že celý prípad v rámci dokazovania doslova zahlcovala „séria odbočiek a vedľajších príbehov“ (návšteva „u U.“, sprevádzanie či nesprevádzanie obžalovaného O. ozbrojenými mužmi v rámci jeho predvolebnej kampane, okolnosti návštevy veštice T....), ktorých význam pre meritum veci bol v skutku nepodstatný až mizivý a dokladoval len naozaj „zvláštne“ vedenie s vecou súvisiacich volebných kampaní a tiež „zvláštne“ vzťahy medzi relevantnými osobami, vrátane vzťahov intímnych. Podľa názoru súdu naozaj nie je potrebné sa nimi bližšie zaoberať a postačí ich stručne sumarizovať. Nižšie spomenuté výpovede síce niektoré veci spochybňujú a sčasti v nepodstatnostiach rozporujú, nie však do takej miery, že by „zainteresovania“ do ďalších príbehov spochybňovali nosnú líniu dôkaznej situácie ohľadne skúmaného deja opísaného v skutkovej vete obžaloby. Treba ešte zdôrazniť, že žiadna z nižšie uvedených výpovedí sa tu opísaného deja týkajúceho sa obžalovaných, na rozdiel od vyššie uvedených výpovedí, priamo nijak netýka. Ešte predtým, než ich súd zhrnie, je potrebné uviesť (čo nikým spochybňované nebolo), že zastreleniu poškodeného predchádzali ešte dva útoky, ktoré boli tiež zjavne zamerané na neho - dňa 30.3.2010 niekto vystrelil na poškodeného opäť pred jeho domom a netrafil ho (za tento skutok bolo vznesené obvinenie H. G.) a v čase medzi touto a aktuálne prejednávanou streľbou v mesiaci máj bol neúspešne nastražený výbušný systém, ktorá udalosť bola spomínaná aj v niektorých výpovediach a malo ísť o miesto „pri križi“, okolo ktorého poškodený zvykol chodiť so psom.

B. R., manželka poškodeného vypovedala najmä ku konkrétnostiam obidvoch strelieb, keďže týchto udalostí bola účastná a vnímala i siluety páchatel'ov. Podľa jej názoru išlo zjavne o dve rozdielne osoby - prvý páchatel' bol nižší, zavalitý (nižšej postavy je i H. G., hoci v jeho prípade nemožno v súčasnej dobe hovoriť o zavalitej, skôr o svalnatej, podsaditej postave), druhý páchatel', ktorý manžela trafil a zavraždil bol „vysoký, vystretý“ (H. L. je naozaj nadpriemerne vysoký). Svedkyňa priamo o podozrení voči konkrétnym osobám nehovorila. Pokiaľ však hovorila o obžalovanom O., vyjadrovala sa o ňom ako o človeku, ktorý „chcel manžela spoločensky znemožniť“, pričom od tej streľby v marci manžel nosil nepriestrelnú väzbu a po nej sa vyjadril v zmysle, že „toto je niekto schopný urobiť, aby sa stal primátorom“, čím zjavne podľa jej názoru, i keď ho nemenoval, myslel O.. K. Q. stretla po vražde niekedy v novembri, K. jej hovorila, že jej je veľmi ľúto, čo sa stalo a chcela jej pomôcť v kampani za primátorku, do ktorej „nastúpila“ po smrti manžela. Vedelo sa, že jej manžel bude kandidovať a rovnako sa vedelo, že kandidovať chce aj O., pričom jej manžela považoval za najväznejšieho kandidáta. Q. jej mala povedať, že za vraždou jej manžela nie je O., ale iní vplyvní ľudia.

Pokiaľ ide o výpovede týkajúce sa zaujatia stanoviska k motívu alebo k osobnosti obžalovaného O., možno spomenúť výpovede svedkyň a svedkov G. Q., L. M., C. C., C. C., D. V., F. G. a sčasti F. R..

JUDr. G. Q. uviedla, že by vraždu pána R. s O. nespájala, podľa jej názoru „keď O. chcel byť primátorom mesta, mal dobré zázemie“. Zároveň však potvrdila, že ohľadne kanalizácie „O. chcel zistiť, kde je pravda“, spolu s C. C. ako bývalým riaditeľom Vodární a kanalizácií Komárno chceli R. pričítať na vrub, že, pochybil pri verejnom obstarávaní a v konečnom dôsledku z dôvodu nevyplatenia sľúbenej dotácie z Ministerstva životného prostredia v období, kedy primátorkou mesta Hurbanovo bola ona, muselo mesto zaplatiť za kanalizáciu 30 000 Eur.

C. C. o vražde takisto nič nevie, vyjadril sa však k problematike hurbanovskej kanalizácie, a to tiež spôsobom, že proces jednoducho povedané nebol v poriadku a „ak by prokuratúra pracovala riadne a postavila by M. R. a ostatných pred súd, tak by R. žil“. Podľa neho vražda môže súvisieť s kanalizáciou,

príčom B. L. im mal povedať, že za vraždou je F. R. - „jediný zriaďovateľ KOMVaKu“ (B. L. bol v prípravnom konaní vypočutý ako svedok, poprel však, že by toto bol býval povedal).

L. M. uviedol, že o vražde mu ako prvý telefonoval obžalovaný O., s ním sa zblížil, mal s ním dobré vzťahy a o poškodenom sa vyjadroval negatívne ako o človeku, ktorý mal s mnohými - vrátane O. ohľadne kanalizácie - nezhody. Podľa jeho názoru „O. na 90% vraždy nie je schopný a niekomu záleží na tom, aby v súvislosti s kanalizáciou karty neboli odkryté“.

D. V. je predstaviteľ tej istej politickej strany ako poškodený, poznal ho, vyjadroval sa o ňom v pozitívnom svetle a nevedel o tom, že by sa chystal niečo dôležité na sneme resp. republikovej rade SMK povedať, hoci niečo naznačil, že „niečo nedal tomu, komu mal dať“. (O tom, že na sneme SMK chce niečo vážne povedať, zrejme v duchu ako hovoril obžalovaný O. o páde Mostu Híd a zatrasení SMK, hovoril aj v prípravnom konaní vypočutý svedok T., ktorý však na hlavnom pojednávaní už nemohol byť vypočutý, nakoľko zomrel). Potvrdil však, že poškodený s bál a nosil nepriestrelnú vestu.

Ing. C. C. tiež potvrdil, že poškodený M. R. mal v kritickú dobu strach o svoj život a uviedol mu, že „urobil veľký prúser, lebo projekt kanalizácie nedal tomu, komu mal dať, teda tomu, kto to vybavoval“. O vražde R. sa vyjadril tak, že to podľa neho urobili tí, čo „sa točili okolo tej kanalizácie“.

O strachu poškodeného hovoril aj svedok novinár F. G., ktorý tiež nepodozrieva obžalovaného O. a „je hlboko presvedčený, že to bola politická vražda“. Aj výbuch pri kríži“ aj „prvá strelba“ sa udiali pred rôznymi konferenciami SMK. Potvrdil však, že R. a O. „sa neznášali“. Tomuto svedkovi poškodený tiež povedal, že „na celoštátnom sneme bude mať také vystúpenie, že aj strana SMK sa potrasie, ale Most Híd sa zruinuje“. Ani on ani poškodeného manželka však nevedeli, k čomu má vystúpiť, o problémoch hurbanovskej kanalizácie bol informovaný v tom smere, že „M. bol úprimný, on sa nerozumie tým peniazom, išiel za podpredsedom VÚC pánom W., že potrebujú rozšíriť kanalizáciu, na čo mu on povedal, že vybaví všetko, čo treba a exminister životného prostredia pán G. to bude mať pod dozorom.... je zaujímavé, že to dostal KOMVaK, ktorý na to nemá povolenie...“ (G. W. bol v predmetnom čase tiež predstaviteľ v tom čase jedinej relevantnej „maďarskej“ politickej strany na Slovensku SMK, bol podpredsedom nitrianskeho VÚC.)

F. R. poznal poškodeného i obžalovaného O. (v čase skutku on a O. v rôznych voľbách reprezentovali stranu Most Híd), pokiaľ ide o poškodeného, v minulosti boli členmi jednej politickej strany (SMK) a i keď sa už v čase skutku ich politické cesty rozišli, hoci sa už nestretávali, ich vzťah nebol zlý. K okolnostiam vraždy nevedel uviesť nič, spomína si však, že pri jednej pietnej príležitosti ku nemu pristúpil poškodený a povedal niečo v tom zmysle, že „vidíš F., čo mi robia tí mosťáci“ - podrobnosti však ani vtedy ani neskôr nerozvinul. Je možné, že sa s O. bavili o hurbanovskej kanalizácii, on si však na žiadne podrobnosti ohľadne tejto kanalizácie nepamätá. Neregistroval žiadne debaty v zmysle, že „kanalizáciu nedostal ten, kto mal“, neregistroval záujem subjektov o túto kanalizáciu a až ex post sa dozvedel, že kanalizáciu v Hurbanove robil KOMVaK. V predmetnom čase on bol primátorom mesta Komárno a KOMVaK (vysvetlil aj trojstupňovú štruktúru riadenia tejto spoločnosti) bola spoločnosťou, kde jediným akcionárom bolo toto mesto.

Vo veci bola vypočutá aj svedkyňa I. F., ktorá v čase smrti poškodeného bola takisto členkou strany SMK a s poškodeným sa stretla aj v deň vraždy. Vyjadrila sa o ňom, že celý týždeň bol nervózny, chystal sa niečím vážnym vystúpiť na sneme SMK, ona však nevedela, s čím, len že sa to malo týkať strany Most Híd a strany SMK. Potvrdila, že tak O. ako aj R. sa chystali kandidovať za primátora Hurbanova, nemala však vedomosti o sporoch medzi nimi, akurát po smrti poškodeného mu o tomto hovorila jeho manželka. K podrobnostiam vraždy nevedela uviesť nič.

Vo veci boli k viacerým so skutkom len nepriamo (odvodene, „z počutia“) súvisiacim okolnostiam vypočutí aj ďalší svedkovia, väčšina v súlade s návrhmi strán aj na hlavnom pojednávaní. Opíšu aj vzťah svedkov k veci, resp. k osobám v nej vystupujúcim, z ich výpovedí súd považuje za vhodné uviesť nasledovné :

Svedkyňa Y. R. bola v čase skutku partnerkou H. L.. Ten jej v ten večer, kedy sa to stalo, telefonoval a povedal len toľko, že urobil niečo zlé. Potom ho ešte istý čas navštevovala vo väzbe i vo výkone trestu, on jej však nikdy nepovedal, prečo a ako to urobil. Ohľadne skutku sa rozprávala len s vtedajším kolegom jej partnera z bezpečnostnej služby DKFB D. D., ktorý jej povedal, že niekto ju chce vyhľadať, nepovedal

však prečo. Nikto však za ňou neprišiel a ona sa nevie vyjadriť k tomu, čo by od nej chceli - iba sa domnieva, že ju chceli zastrašiť, aby H. nevypovedal. D. D. však túto verziu svedkyne potvrdil len sčasti, resp. uviedol len toľko, že s Y. sa rozprával len o rôznych všeobecných veciach a povedal jej len toľko, že „vedel o tom, že má nejaký problém a ak niečo bude chcieť, nech sa na neho obráti“. Z obžalovaných pozná len H. G., pozná aj M. H. ako bývalých kolegov, k okolnostiam vraždy nvedel uviesť nič.

Svedok O. U., otec L. O.ovej takisto len veľmi neurčito potvrdil verziu obžalovaného O., že sa mal vyjadriť o tom, že R. bude zastrelený, resp. že majú byť zastrelení ďalší ľudia, resp. o tomto takto vypovedal len v prípravnom konaní. V rámci tejto výpovede pri tom ako to hovoril mal byť G. I., pričom v rámci odstraňovania rozporov na hlavnom pojednávaní uviedol, že „ak takto hovoril, tak len preto, lebo sa bál G. I.“. Ten na hlavnom pojednávaní už nemohol byť vypočutý, v prípravnom konaní vypovedal, že vedel o sporoch R. s O., s R. mal konflikt aj on, týkal sa národnostnej otázky (viacero svedkov sa vyjadrilo v tom zmysle, že na pomery národnostne zmiešaného mesta, akým je Hurbanovo, bol poškodený príliš „promaďarsky“ orientovaný - pozn. súdu). Poznal sa aj s odsúdeným L. z jeho predchádzajúceho zamestnania, pričom ak L. tvrdil, že pri oslovení poškodeného pred jeho zastrelením spomenul meno G. I., urobil to len preto, nakoľko iba jeho z Hurbanova pozná.

K okolnostiam prevodu 4 000 Eur vypovedala aj L. E., v čase skutku priateľka obžalovaného G., na účet ktorej bola táto suma z účtu K. Q. v septembri roku 2010 prevedená, pričom túto okolnosť (bude ešte spomenutý aj listinný dôkaz túto skutočnosť potvrdzujúci) potvrdila. Už si presne nepamätá, prečo a ako to bolo, boli to peniaze pre G., podľa jeho vyjadrenia nejaké „požičané alebo vrátené peniaze“. H. G. v tom čase robil nejakého vrátnika alebo biletára, o inom zdroji jeho príjmov nevie, niečo sa jej však marí, že požičiaval peniaze. Tiež však doslova uviedla, že „to vám neviem povedať, či požičiaval peniaze na úrok“. V prípravnom konaní hovorila, že sa rozišli v zlom, „možno aj kvôli tej K., ktorú spomínal“. Keď bola v súvislosti s G. predvolaná na políciu, pýtala sa ho, čo „s tým on má“, na čo jej povedal, že „pozná zlých ľudí a že má povedať, že v tom čase bola s ním“. V tomto duchu ohľadne vzťahu L. E. k G. vypovedal aj jej otec B. E., ten o vražde nič nevie a podobne ako jeho dcéra potvrdil, že H. G. sa vozil na rôznych autách.

Ohľadne požičiavania peňazí ako zdroja príjmov bol vypočutý aj brat H. G. M. G.. Ten potvrdil, že brat požičiaval peniaze na úrok a to aj jeho, okolnosti týchto „obchodov“ však neopisoval identicky ako obžalovaný. V súvislosti s požičiavaním peňazí boli zo strany obžalovaného predložené aj notárske zápisnice, boli však novšieho dáta než z obdobia, kedy došlo k zastreleniu poškodeného. V konečnom dôsledku však súd takúto „zárobkovú“ iniciatívu obžalovaného H. G. v podstate nespochybnil a nebolo vylúčené, že ani v čase skutku príležitostne tento obžalovaný „požičal na úrok“. Tiež však nemohlo ostať bez povšimnutia, že okolnosti týchto aktivít neopisujú ich účastníci identicky - K. Q. hovorí o desať percentnom mesačnom úroku, H. G. o dvadsať percentnom, rozdielnosti sú aj v popise logistiky týchto aktivít.

H. G. sa týkala aj výpoveď M.Y. (ide tiež o jednu z priateľiek obžalovaného G., mali spolu spáchať trestnú činnosť, za ktorú sú spoločne stíhaní). Tá uviedla, že jej G. mal hovoriť o tom, že L. je odsúdený neprávom. Viezol ho síce za poškodeným za účelom vykonania vraždy, L. mu však volal, aby sa vrátil naspäť, zobral od neho zbraň a vraždu vykonal sám. Ešte spomínal aj nejakého pána, ktorý bol na mieste vraždy, tento na L. strieľal, poškodeného mala brániť jeho manželka (žalovaného zastrelenia vskutku boli účastní aj príbuzní poškodeného, v čase tohto skutku bola s ním manželka a odsúdeného L. mal postreliť aj podľa vyjadrení zainteresovaných nevlastný syn poškodeného F. D. - pozn. súdu). Podľa vyjadrenia svedkyne G. nikdy nespomenul meno objednávateľa, mal to byť však „niekto z budovy nad umývárkou“, ktorú obžalovaný v tom čase prevádzkoval, pričom jedna z budov nad umývárkou je i bratislavský hrad a budova Národnej rady SR.

U tejto výpovede je potrebné spomenúť aj reakciu H. G. (ten spolu s ostatnými obžalovanými spochybňovali a namietali všetky výpovede, ktoré ich usvedčovali), ktorý uviedol, že „svedkyňa reprodukuje rôzne navzájom odlišné prifarbené rozhovory zmiešané dokopy z odlišných udalostí“. Tiež uviedol, že keď sa ho svedkyňa, ktorá si nahovárala, že má s ním vzťah, pýtala na kauzu Hurbanovo a „bola už neoblomná, pravda je, že si niektoré veci vymyslel, po väčšinou v opitosti“. H. G. obvinil svedkyňu (tá mimochodom v niektorých detailoch neinterpretuje udalosti v súlade s obžalobou a o G. hovorí aj ako o „chválenskárovi“), že celú výpoveď má naučenú a spolupracuje s políciou, aby vo veci, kde sú spoločne stíhaní, dostala nižší trest.

Z ostatných výpovedí sa eventuálneho motívu útokov na poškodeného a jeho zastrelenia, resp. vzťahu do veci zainteresovaných osôb týkala ešte výpoveď R. G., bývalého kolegu obžalovaného O. z predajne automobilov Carion. Ten potvrdil, že O. vedel o tom, že M. R. sa chystá kandidovať v komunálnych voľbách za primátora Hurbanova, respektíve, že takúto možnosť zvažuje. Tiež uviedol, že R. hovoril, aby si dával pozor, nakoľko O. bude na neho „zozadu útočiť“, a neprešlo ani šesť hodín po tomto a R. mu volá, že O. a jeho priatelia roznášajú na neho osočujúce letáky“ (ide tiež o okolnosť v konečnom dôsledku nikým nespochybnovanú - pozn. súdu).

Prokurátor vo svojej obžalobe venuje veľa priestoru okolnostiam pobytu vtedy obvineného O. vo väzbe, najmä v súvislosti s tým, čo o ňom povedal a napísal v liste polícii D. D.. Zjednodušene povedané, tomuto sa vo väzbe v rámci súkromných rozhovorov len medzi nimi dvomi mal tento obžalovaný priznať, hoci nie k zavraždeniu, len „k vystrašeniu“ R.. Hovoril mu aj o nejakom rozhovore v aute, o tom, že od vtedajšej obhajkyne O. R. dostal O. nejaké listy, ktoré spálil i o prvej streľbe i o výstražnej bombe, o tom, že „na tretíkrát ho už dali dole“, pričom za všetkým mala byť Q., pomáhal G. a vraždu spáchal L.. Tu treba uviesť, že po výsluchu tohto svedka i ostatných spoluväzňov súd obžalovaného O., tvrdiac, že výsluchom relevantných svedkov zanikli dôvody väzby, neprávoplatne prepustil z väzby, pričom jeho názor sťažnostným súdom akceptovaný nebol a žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby bola v konečnom dôsledku zamietnutá. Prvostupňový súd už v tomto uznesení zhrnul obsah výpovedí spoluväzňov A. O. a uviedol nasledovné :

Plynutie času a priebeh prípravného konania priniesli „obrat“ v podobe listu a výpovede D. D., ktorému sa vtedy obvinený v cele mal priznať a ktorý svoje príspevanie k usvedčeniu páchatel' sprevádza vskutku ťažko pochopiteľnými zápismi do kalendára obvineného typu „dnes klame... zase klame...“ Ide o typ nepriameho dôkazu v angličtine označovaný ako „hearsay evidence“, ktorý slovenský kontext síce pripúšťa, ale aj dostupné slovenské a teoretické pramene kontinentálneho práva i judikatúra nabádajú k veľmi opatrnému prístupu pri jeho hodnotení - najmä ohľadne „sily“ takéhoto dôkazu nielen z hľadiska usvedčenia páchatel'a, ale aj z hľadiska hodnotenia jeho významu aj pri jeho „nemeritornom“ posudzovaní, napríklad pri hodnotení z takéhoto dôkazu plynúcich tvrdení týkajúcich sa väzby. V tejto súvislosti možno len na margo dodať, že väčšina krajín anglosaského práva takéto typy dôkazov vylučuje absolútne, prípadne ich pripúšťa len v netrestných konaniach a stavať závery výlučne na takýchto dôkazoch si v žiadnom prípade netrufnu ani krajiny kontinentálneho práva, kde takýto dôkaz a priori nie je vylúčený.

Ako však vyplynulo z vyššie uvedeného, istú a relatívne zásadnú mieru významu súdy už tomuto dôkazu prisúdili. Po výsluchu svedka D. D. pred senátom zásadný obrat síce v jeho „posolstve“ nenastal a súd netvrdí, že jeho výsluch a následný výsluch svedkov - spoluväzňov W. a F. absolútne spochybnil ním tvrdené, avšak konštrukcia stavby - ním predkladanej verzie o súkromnom priznaní sa - dostala viaceré trhliny a jej základy sú naozaj vratké. Súd mal možnosť svedka nielen počuť, ale aj vidieť. Videl a počul aj po ňom nasledujúcich svedkov, ktorí dôveryhodnejším spôsobom ako on sám predkladali súdu fakty nasvedčujúce vypočítavosti konania D. D., pričom veľmi dôveryhodne pôsobil predovšetkým svedok W. (ide o svedka, ktorý v jeho vlastnej trestnej veci podľa vlastného vyjadrenia učinil vyhlásenie o vine a počas celého výsluchu pôsobil kľudne a presvedčivo). On i svedok H. F. výrazne spochybnili nielen úprimnosť, ale i spoľahlivosť aktivít D. D. voči obžalovanému O., pričom svedok W. doslova uviedol, že „...potom, keď u nás bola razia, keď zobrali A. O., tak sa D. D. vrátil za pár hodín, keď bol na výsluchu a povedal, že sa mu priznal Roman, že to spáchal, ale že on si to vymyslel, aby si pomohol“ , čo si jednoznačne vysvetlil ako klamstvo D. D. policajtom. O. sa pred nimi napriek podpichovaniu D. D. nikdy nepriznal a menovaní svedkovia si nemyslia, že by kontext situácie naznačoval akési súkromné priznanie sa len D. D..

Na tomto hodnotení kontextu vyššie uvedených výpovedí nie je dôvod nič meniť ani po rozhodnutí sťažnostného súdu. Podobne ako u L. O.ovej, aj výpovedi D. D. súd prisúdil len primeranú a zďaleka nie rozhodujúcu mieru dôležitosti, pokiaľ ide o uznanie viny osôb postavených pred súd. Nemohlo však ujsť pozornosti súdu, že tento svedok relatívne podrobne vypovedá o okolnostiach zistiteľných len zo spisu, pričom verziu, že „tajne študoval“ O.ove materiály z jeho skriniek súd považuje za naozaj nepravdepodobnú a verziu, že „ho to naučili policajti“ aj vzhľadom k tomu, že tento svedok sa ako prvý obrátil na políciu priam za vylúčenú.

Z výpovedí svedkov, ktoré bolo na hlavnom pojednávaní čítané možno spomenúť ešte výpoveď G. L., s ktorým okrem iného poškodený v deň vraždy konzultoval to, čo sa mu stalo predchádzajúci deň, kedy pre bránou videl nejakú podozrivú osobu. Ide o osobu, ktorá je prezentovaná ako osoba blízka poškodenému, niet žiadneho záchytného bodu, ktorý by mohol zakladať dôvodnosť podozrenia voči tejto osobe.

Ostatné výpovede vskutku len dokresľovali menej významné okolnosti alebo okolnosti, ktoré vyplývajú aj z iných dôkazov a niet dôvodu ich podrobnejšie opisovať alebo analyzovať.

Pokiaľ ide o listinné dôkazy a dôkazy vyplývajúce zo znaleckého skúmania, tie súd vykonal v súlade s návrhmi strán a v súlade s obžalobou (okolnosti dokazované listinnými dôkazmi ani znalcami v zásade nik nespochybňoval) možno ich obsah zhrnúť nasledovne :

Z trestného konania vedeného Okresným riaditeľstvom PZ v Nových Zámkoch pod ČVS: ORP-458/1-VZS-NZ-2018, týkajúci sa stíhania H. F. pre zločin vydierania podľa § 198 Trestného zákona a iné bola zadovážená fotokópia znaleckého posudku na poškodenú L. O.ovú, vykonania ktorého dôkazu sa dožadovala i obhajoba. Z uvedeného znaleckého skúmania č. 6/2018 zo dňa 19.07.2018 vyplýva konštatovanie, že má sklony ku skresľovaniu prežitých skutočností a aj z tohto dôvodu ňou poskytované údaje majú len podružný charakter dokresľujúci skôr naozaj nekonformné vzťahy medzi relevantnými osobami ako skúmané fakty. Nemôže však zostať úplne mimo pozornosti súdu, že táto svedkyňa nemá logicky uchopiteľný dôvod „všetko si vymyslieť“ a to najmä pokiaľ ide o opisovanie úlohy K. Q..

Zo znaleckého posudku č. 21/2019 zo dňa 06.05.2019 vyplýva, že svedkyňa L. O.ová bola podrobená psychologickému expertíznemu skúmaniu. Zo záverov posudku vyplýva, že nebola zistená psychopatológia v zmysle duševného ochorenia ani zvýšený neuroticizmus v štruktúre osobnosti. Je schopná správne vnímať, zapamätať si a reprodukovať udalosti, ktorých sa zúčastnila alebo bola ich svedkom. Jej pamäťové schopnosti v rámci intelektu dosahujú vyššiu úroveň (populačný nadpriemer). Je konštatované, že výpovede zo dňa 23.01.2019, 22.02.2019 a výpoveď pri psychodiagnostickom vyšetrení dňa 29.04.2019 nesú pozitívne znaky špecifickej vierohodnosti - ich zhoda, vrátane detailov je 96%. Výpoveď zo dňa 11.07.2018 sa nezhoduje s uvedenými výpoveďami, sú v úplnom rozpore (zv. č. III., č. I. 1155 - 1178). Ako už bolo uvedené, na hlavnom pojednávaní odmietla vypovedať a ani v tomto odseku uvedené informácie nič nemenia na závere súdu, že touto svedkyňou poskytované údaje - v podstate rôzne v rôznych konaniach a aj v rôznych ich fázach - boli zo strany súdu posudzované s veľkou rezervou, pokiaľ ide o ich dôveryhodnosť.

Zo zápisnice o domovej prehliadke zo dňa 03.09.2019, ktorá bola vykonaná v Ústave na výkon väzby a ústave na výkon trestu odňatia slobody v Ilave, v cele č. 219 (cela v ktorej bol v tom čase umiestnený obv. A. O.) vyplýva, že boli zaistené 3 listy (jeden v slovenskom jazyku, druhý aj v slovenskom aj v maďarskom jazyku a tretí v maďarskom jazyku) a stolový kalendár na rok 2019 s poznámkami pri jednotlivých dňoch (hovori o nich aj svedok D.). Z výkonu prehliadky bola spracovaná fotodokumentácia (zv. č. III., č. I. 1212 - 1223).

Listy zaistené u obv. A. O. pri domovej prehliadke u obv. A. O. sú aj s prekladom založené vo zv. č. III., č. I. 1229 - 1236, 1238 - 1241. Tieto listy neprešli riadnou kontrolou v rámci kolúzne väzby, pretože nie sú zaznamenané v zázname o kontrole korešpondencie obv. A. O. (zv. č. III., č. I. 1242 - 1247). V súvislosti s uvedeným bolo dňa 09.09.2019 začaté trestné stíhanie pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1, písm. g) Trestného zákona (zv. č. III., č. I. 1363).

Z informácie z ÚVV a ÚVOTS Ilava zo dňa 23.09.2019 k osobe obv. A. O. vyplýva, že bol poskytnutý zoznam osôb, z ktorými bol obv. A. O. umiestnený na cele od jeho umiestnenia vo väzbe (medzi nimi je D. D.), zoznam návštev jeho rodinných príslušníkov a zoznam všetkých úkonov s ním vykonaných v rámci prebiehajúceho vyšetrovania, vrátane porád s obhajkyňou (zv. č. III., č. I. 1381 - 1385).

Z listu od D. D., adresovanom vyšetrovateľovi, ktorý odovzdal na poštovú prepravu v ÚVV a ÚVTOS Ilava dňa 29.07.2019, vyplýva, že má informácie o vyšetrovanej veci od obv. A. O., s ktorým je na cele (zv. č. III. č. I. 1227).

Obv. A. O. podal prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. R. trestné oznámenie na D. D. zo dňa 19.09.2019 - toto je založené na jej žiadosti vo vyšetrovacom spise (zv. č. III., č. I. 1386 - 1388). Ako ešte vyplynie aj z ďalšieho, aj dôkazy poskytnuté D. D. boli posudzované „s veľkou rezervou“ a naozaj nemožno vylúčiť akúsi nadprácu tohto svedka v zmysle prispôsobenia si toho, čoho bol naozaj svedkom, potrebám usvedčenia obžalovaného O..

V súvislosti s futbalovým klubom MŠK Hurbanovo (obžalovaný O. ako funkcionár klubu hovoril aj o konfliktoch týkajúcich sa fungovania tohto klubu, vec však medzi ním a R. bola vysvetlená) bola v súvislosti s uvedeným klubom a vtedajším hlavným kontrolórom mesta zaslaná zápisnica z 38. zasadnutia Mestského zastupiteľstva v Hurbanove zo dňa 08.07.2010 (zv. č. IV., č. I. 1420 - 1461). V zápisnici (zv. č. IV., č. I. 1453) je uvedené, že „Pán R., hlavný kontrolór mesta hovoril o tom, že v rámci finančnej kontroly MŠK za rok 2009 organizácia nevedela vydokladovať - vyúčtovať 400.000,-Sk, ktorú sumu poskytlo mesto v rámci dotácií. Účtovnú dokumentáciu nemajú v poriadku, príjmové a výdavkové pokladničné doklady nie sú vypísané. Z tohto dôvodu navrhol prijať mestským zastupiteľstvom uznesenie na vrátenie mestom poskytnutých finančných prostriedkov na účet mesta“.

Z poskytnutých výpisov z účtu L. E. z roku 2010 z VÚB banky vyplýva, že dňa 03.09.2019 jej bola zaslaná suma 4.000,-€ od K. Q. (č. I. 1472 z opaku), v ten istý deň bola suma aj vybraná. V roku 2010 nie je na predmetnom účte žiadna ďalšia suma od K. Q. a ani suma v obdobnej výške (zv. č. IV., č. I. 1469 - 1476).

Z evidenčnej karty vozidla Škoda SUPERB, bielej farby EČV: KN321CT vyplýva, že držiteľom bola K. Q. a vlastníkom Volkswagen Finančné služby Slovensko, s.r.o. Držiteľom bola K. Q. od 29.09.2010, predchádzajúci držiteľ bol CARION UNICOOP, s.r.o. (zv. č. IV., č. I. 1486 - 1493).

Listinné doklady, ktoré o.i. boli podkladom vyššie uvedených úvah súdu o „hurbanovskej kanalizácii“ predložené JUDr. R. ku kanalizácii v Hurbanove sú založené vo zv. č. IV., č. I. 1503 - 1537.

Z právoplatného uznesenia Okresného súdu Komárno sp. zn. 10C/356/2010 zo dňa 12.09.2011 vyplýva, že bol schválený zmierny v súvislosti s vyššie uvedenými spormi ohľadne kanalizácie medzi KOMVaK Komárno a A. O. (zv. č. IV., č. I. 1545 - 1548, A. O. sa k tomuto vyjadroval v zmysle, že to nechcel takto „naťahovať“).

Z listín zaslaných Štatistickým úradom SR k osobe obv. A. O. vyplýva, že neúspešne kandidoval v novembri 2009 vo voľbách do zastupiteľstiev samosprávnych krajov, v júni 2010 v parlamentných voľbách a v novembri 2010 vo voľbách za primátora mesta Hurbanovo (zv. č. IV., č. I. 1555 - 1560).

Zo správy Katastrálneho úradu Lučenec k majetku obv. O. vyplýva, že je vlastníkom nehnuteľností, ktoré nadobudol v rokoch 2007. V rokoch 2017 - 2019 nebol účastníkom žiadneho prevodu majetku (zv. č. IV., č. I. 1572).

Z preverovanie stavu krádeže účtovníctva Q. K., o ktorom vypovedala obv. K. Q. tak, že išlo o fingovanú krádež na ktorej sa podieľal s H. G., čo aj svedok Q. K. priznal vyplýva, že Krajské riaditeľstvo PZ v Nitre viedlo od 17.04.2014 trestné konanie pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, kde podozrivým bol Q. K., pričom trestné stíhanie bolo dňa 08.06.2015 prerušené. Jedným z dôvodov bola nikým ani v rámci tohto konania nespochybňovaná krádež jeho účtovníctva z jeho vozidla, za čo bolo vedené trestné stíhanie OR PZ Komárno za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a toto bolo prerušené dňa 28.06.2012, keďže nebol zistený páchatel skutku (zv. č. IV., č. I. 1573 - 1587).

Trestné oznámenie L. O.ovej podané dňa 11.07.2018 na vyšetrovateľa Národnej protizločineckej jednotky NAKA PPZ, ktorý ju dňa 11.07.2018 vypočúval vo vzťahu k objednaní vraždy M. R. jej manželom A. O., pri ktorom chcel, aby vypovedala proti A. O. bolo dňa 02.08.2018 odmietnuté podľa 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku (zv. č. IV., č. I. 1588 - 1615).

Na H. F. bola dňa 24.09.2018 podaná obžaloba za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, za to že na základe rôznych vyhrážok ju nútil aby vypovedala proti svojmu manželovi A. O., že si objednal vraždu p. R. (zv. č. IV., č. I. 1616 - 1619), ako to vyplýva aj z obsahu pripojeného spisu, H. F. bol spod obžaloby právoplatne oslobodený.

Zo spisu OR PZ Bratislava V ČVS: ORP-1398/1-OVK-B5-2010 vyplýva, že dňa 09.02.2011 bolo podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté trestné oznámenie H. G. vo vzťahu k H. L. v súvislosti s tým, že mu 17.12.2010 bola doručená zásielka od osoby označenej H. L., v ktorej žiadal vyplatenie celkovo 101.000,-€, ktoré ak vyplatí tak, sa nemusí báť (zv. č. IV., č. I. 1623 - 1635).

V súvislosti so vzťahmi medzi manželmi A. O. a L. O.ovou boli zabezpečené aj listiny z priestupkového konania, ktoré prebiehalo na Okresnom úrade v Nových Zámkoch, pričom mu bola dňa 15.05.2018 najskôr uložená sankcia pokuta vo výške 30,-€ vo vzťahu k zastrašovaniu L. O.ovej. Uvedené konanie bol dňa 25.10.2018 zastavené, keďže L. O.ová svoje oznámenie stiahla, s tým, že žijú už spolu a celé sa to vyriešilo (zv. č. IV., č. I. 1653 - 1660).

V minulosti došlo aj k inému útoku na M. R. a to dňa 03.03.2010, pred jeho domom výstrelom zo samonabíjacej pištole kalibru 9 mm Luger, čo bolo vyšetrované, ako pokus obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 145 ods. 1 Trestného zákona v samostatnom konaní KR PZ Nitra, pričom konanie bolo dňa 22.12.2010 prerušené, pretože sa nepodarilo zistiť osobu páchatela (zv. IV. č. I. 1661 - 1669). V súčasnej dobe, ako to už bolo uvedené, je za túto vec vznesené obvinenie H. G.

Vo zväzku č. IV. č. I. 1692 - 1743 sú založené rôzne rozhodnutia orgánov polície vo vzťahu k rôznym trestným oznámeniam podávaným osobami Lázsló R., A. O., ktoré boli orgánmi polície odmietnuté podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku alebo zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku:

- trestné oznámenie A. O. na G. L., ktorý mal ako predseda finančnej komisie mesta Hurbanovo uviesť počas 35. zasadnutia Mestského zastupiteľstva Hurbanovo nepravdivé údaje odvodom za MŠK Hurbanovo - odmietnuté 18.06.2010,
- trestné oznámenie A. O. na neznámeho páchatela na internetovej stránke SMK a v Dunatáj nepravdivé informácie k odkúpeniu Škody Roomster - odmietnuté 23.12.2009,
- trestné oznámenie A. O. na M. R., že pri podávaní trestného oznámenia ho mal krivo obviňovať zo spáchania trestného činu ohovárania, tým, že mal O. roznášať v okrajových častiach Hurbanova letáky osočujúce a kompromitujúce R. a R. sa mal vyhrážať, že pôjde za zamestnávateľom O. Carion Unicoop, že tam skončil a že R. mal vykonávať nátlak na O., ako predsedu MŠK Hurbanovo - odmietnuté 03.07.2009
- zastavenie trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zo dňa 27.04.2010 - letáky s osočujúcim textom na osobu bývalého primátora Hurbanova R.,
- zastavenie trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zo dňa 30.09.2009 - roznášanie ohováracích letákov na osobu R.,
- trestné oznámenie R. týkajúce sa podozrenia z pravosti čestného vyhlásenia I. E. z 20.06.2007 a na asistenciu JUDr. G. Q. pri vystavení dokladu k vylúčeniu dedičov po nebohej K. E. - odmietnuté 30.04.2009,
- trestné oznámenie primátorky Hurbanova JUDr. G. Q. na R., že ako bývalý primátor mal uzavrieť zmluvu o dielo so živnostníkom I. T. - Ekologické stavby na rozšírenie kanalizácie a vodovodu v Hurbanove bez vyhlásenia verejnej súťaže a súhlasu mestského zastupiteľstva - odmietnuté 07.02.2008,
- zastavenie trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dňa 29.12.2006 - trestné oznámenie podal R. na M. T., že pri zbieraní podpisov k odvolaniu primátora Hurbanova R. povedal nepravdivé informácie k R.,
- trestné oznámenie L. M. na R., F. D. a R. G., za to že 04.06.2009 pri roznášaní letákov ho zvalil G. na zem a nedovolili mu ujsť do príchodu policajnej hliadky, ktorú volal R. - odmietnuté 22.06.2009,
- trestné oznámenie na L. M. na R., že pri vyššie uvedenom mu R. vytrhol z ruky igelitovú tašku, v ktorej boli osočovacie letáky - odmietnuté 18.07.2009,
- trestné oznámenie R. G. na poisťovací podvod, ktorý mal spáchať A. O. v súvislosti s dopravnou nehodou - odmietnuté 30.09.2009,
- trestné oznámenie G. R. na R., za to, že ako primátor opakovane do kamery televízie Markíza povedal, že R. skončil ako policajt v Hurbanove, preto má obavy z možnosti vyvodenia vykonštruovaných závad, keďže R. bol kontrolór mesta Hurbanovo - odmietnuté 31.07.2009,
- trestné oznámenie O. na bývalého primátora Hurbanova R. v súvislosti s mandátnou zmluvou medzi Hurbanovom a KOMVaKom - prevzatie investorstva na rozšírenie kanalizácie v Hurbanove z 09.08.2004, že bol spätne vyhotovený aj ďalší exemplár zmluvy s dátumom 09.08.2004 a za KOMVaK sú na nich

pečiatky s rôznym číselným označením a sú v nich pozmenené niektoré články zmluvy - odmietnuté 10.06.2010.

Uvedené takisto dokladuje nikým nerozporované nie dobré vzťahy medzi obžalovaným O. a poškodeným a tiež vzťahy medzi „politickými súpermi“ v meste Hurbanovo, ktoré súperiace osoby medzi sebou hrotili aj rôznymi trestnými oznámeniami, sťažnosťami a podaniami na rôzne orgány.

Počas vyšetrovania boli zadovážené niektoré listinné dôkazy ešte v roku 2011, do prerušenia trestného stíhania dňa 26.01.2012, ktoré sú zaradené vo zväzku č. V. Prílohou uvedeného zväzku je fotokópia pôvodného vyšetrovacieho spisu pod označením ČVS: PPZ-145/BOK-ZA-2011 (zoraďené v šiestich zväzkoch), vo veci H. L. od začatia trestného stíhania do podania návrhu na podanie obžaloby.

Vo zväzku č. V. sú vo vzťahu k právoplatne odsúdenému H. L. všetky zápisnice z hlavného pojednávania Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-2T/9/2011 (zv. č. V., č. I. 35 - 200) ako aj rozsudok uvedeného súdu zo dňa 04.08.2011 (zv. č. V., č. I. 201 - 218). Listiny preukazujúce majetkové pomery ods. H. L. a to exekučné konania (zv. č. V., č. I. 255 - 263), výpisy z účtov H. L. z VÚB a ČSOB, z ktorých vyplývajú skôr finančné vklady a výberu drobného charakteru (zv. č. V., č. I. 264 - 377).

Vo vzťahu k K. Q. bola zadovážená správa s Volkswagen Finančné služby zo dňa 24.05.2011, z ktorej vyplýva potvrdenie poskytnutia účelového úveru vo výške 23.393,70€ na 72 mesiacov na vozidlo Škoda SuperB EČV: KN321CT, so zaslaním všetkých zmluvných dokumentov, vrátane splátkového kalendára, ako aj prehľadu prijatých úhrad, pričom len jedna z nich a to zo dňa 27.09.2010 je zaplatená osobou H. G., vo výške 523,-€ (zv. č. V., č. I. 225 - 246).

Vo vzťahu k H. G. boli prípisom z DKFB s.r.o. zo dňa 31.05.2011 zaslané mzdové listy za roky 2009, 2010, 2011. V roku 2009 bol zamestnancom v období od januára do apríla, s čistou mzdou od 315,98€ do 394,62€, celkovo 1.354,02€. V roku 2010 (celých 12 kalendárnych mesiacov - nie viac ako 336,75€ mesačne) mal vyplatenú celkovú čistú mzdu vo výške 3.838,10€ a roku 2011 (január až apríl - max. 384,51€) išlo o celkovo vyplatenú čistú mzdu vo výške 1.403,81€ (zv. č. V., č. I. 247 - 254).

Zo znaleckého posudku č. 22/2019 zo dňa 23.08.2019 spracovaného Ústavom pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r.o. Nové Zámky, vyplýva, že v tom čase obvinený A. O. bol podrobený psychologickému aj psychiatrickému vyšetreniu. Zo záverov psychiatrického vyšetrenia vyplýva, že nebola u neho zistená duševná porucha v pravom zmysle, čiže psychóza, ani forenzne významná duševná porucha, ktorý by spôsobila stratu kontaktu s realitou. Je konštatovaná porucha osobnosti s nezdržanlivosťou a narcistickými rysmi. Zo záverov psychologického skúmania vyplýva, že je u neho konštatovaná egocentrickosť, so zvýšeným pocitom vlastnej dôležitosti a jedinečnosti zasluhujúcimi si pozornosť a obdiv. Jeho pamäťové schopnosti a jeho schopnosť reprodukovať udalosti, ktoré sa stali v minulosti, či už blízkej alebo vzdialenej sú nadpriemerné. Eventuálne skreslené podanie diania prichádza z psychologického hľadiska do úvahy výlučne s účelovou motiváciou v zmysle obrannej stratégie v rámci trestného konania a nie z titulu porúch pamäti. Neboli konštatované sklony ku konfabuláciám. Psychologická prognóza k resocializácii je uvedená ako možná (zv. č. III., č. I. 1016 - 1041).

Zo znaleckého posudku č. 23/2019 zo dňa 23.04.2019 spracovaného Ústavom pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r.o. Nové Zámky, vyplýva, že obvinená K. Q. bola takisto podrobená psychologickému aj psychiatrickému vyšetreniu. Zo záverov psychiatrického vyšetrenia vyplýva, že boli u nej zistené poruchy osobnosti, ktoré však nemali forezný význam. Zo záverov psychologického skúmania vyplýva, že jej osobnosť je abnormne štrukturovaná s črtami histriónskej poruchy osobnosti, so subjektívne uvádzanou úzkostnou (panickou) symptomatikou. Je schopná správne vnímať a reprodukovať prežitú udalosť. Je ovplyvnená zvýšenou egocentrizáciou v rámci histriónskej poruchy osobnosti, čo vedie k zníženému rešpektovaniu spoločenských pravidiel a noriem. Z psychologického hľadiska konštatovali znalci prognózu resocializácie ako možnú, aj keď limitovanú (zv. č. III., č. I. 1042 - 1094).

Zo znaleckého posudku č. 24/2019 zo dňa 23.08.2019 spracovaného Ústavom pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r.o. Nové Zámky u obvineného H. G. obdobného charakteru vyplýva, že nebola u neho zistená duševná porucha v pravom zmysle, čiže psychóza, ani forenzne významná duševná porucha, ktorý by spôsobila stratu kontaktu s realitou. Je konštatovaná porucha osobnosti

s nezdržanlivými a disociálnymi rysmi. Zo záverov psychologického skúmania vyplýva, že neboli zistené poruchy pamäti, má nadpriemerné pamäťové schopnosti s dobrou schopnosťou zapamätať si a následne reprodukovať vnímaný materiál, resp. dianie, ktorého účastníkom bol. Eventuálne skreslené podanie diania je z psychologického hľadiska jeho obrannou stratégiou. Je konštatované že ľahko podlieha vplyvom zvonka, lákavým možnostiam eventuálneho profitu, je egocentrický, vo či morálnym hodnotám spoločnosti menej citlivý. Je mocensky zameraný, s direktívnym a manipulatívnym prístupom k svojmu okoliu. Z psychologického hľadiska konštatovali znalci nepriaznivú prognózu resocializácie, t. j. v prípade preukázania viny nemožno vylúčiť nižšiu efektívnosť nápravno-výchovných opatrení a tak aj vyššiu pravdepodobnosť recidívy trestnej činnosti (zv. č. III., č. I. 1095 - 1106).

Zo strany H. G. bol súdu predložený aj ďalší znalecký posudok z odvetvia klinickej psychológie, ktorého zadávateľom bol jeho brat M. G. a ktorý pod č. 69/2020 spracoval znalec RNDr. Mgr. N. L. PhD. Ten je v resocializačných prognózach v niektorých smeroch pozitívnejší, než predchádzajúci posudok, možnosť resocializácie považuje za „mierne pozitívnu“ a za faktor, ktoré sú v prospech možnosti takejto resocializácie znalec považuje predovšetkým nenarušený intelekt obžalovaného a tvrdí, že tento je terapeuticky a prevýchovne ovplyvniteľný.

Pokiaľ ide o sumarizáciu výsledkov dokazovania, treba teda zhrnúť, že časť svedkov spájala motív s konaním takzvané politickým, viaceri svedkov použil termín, že vražda bola politicky motivovaná. Podľa ich názoru išlo o „hurbanovskú kanalizáciu a s ňou spojené kšefty“ (takto vyjadrený, hoci naozaj zjednodušený popis, sa súdu javí byť ako najvýstižnejší). Týmto smerom však „naozaj nič v rámci dokazovania nešlo“ a o tento smer v súvislosti s preukazovaním konkretizácie motívu dokazovanie ohľadne reálií skutku ani v náznakoch nezavadilo - akurát, že niektorí svedkovia všeobecne hovorili o tom, že ten motív mali iné než teraz pred súd postavené osoby. (Istou výnimkou je výpoveď M.Y., spôsob vyhodnotenia ňou uvádzaných údajov súd uvedie v ďalšej časti rozsudku). Je však pravdou, že reálne existujúce motívy sa rysovali dva a dokonca možno konštatovať, že pohnútkou A. O. na prvý pohľad vyzerala dosť „zvláštne“. Ak totiž niekto niečo chcel povedať v súvislosti s kanalizáciou (poškodený priznávajú svoj podiel viny mal zrejme odkryť nelegálnosť jej pozadia) skôr sa javilo byť z pohľadu A. O., ktorý postupy ohľadne kanalizácie preukázateľne kritizoval, rozumné „počkať si na toto odкрытие a politicky ho využiť“.

V nasledovnej časti odôvodnenia rozsudku súd analyzuje skutočnosti, ktoré ho viedli k záverom o vine jednotlivých obžalovaných a to v poradí, ako sa preukázanie viny nielen na prvý pohľad, ale aj po dôkladnejšej analýze u obžalovaných javí (z tohto pohľadu bola pozícia ohľadne unesenia dôkazného bremena pre prokurátora najjednoduchšia u H. G., a z pohľadu kvality, ale aj kvantity dôkazov o niečo zložitejšia u K. Q. a najmä u A. O.). Potom súd uvedie ešte niekoľko všeobecných úvah ohľadom svojho spôsobu hodnotenia dôkazov, ich významu z hľadiska logiky veci, ale aj z hľadiska eventuálnych rizík súvisiacich s ich hodnovernosťou a záverom v tejto časti analýzy prípadu súd uvedie, čo ho viedlo k zvoleniu tej právnej kvalifikácie konania, ktorú zvolil

Analýza dôkazov

Ako bolo naznačené v predchádzajúcom odseku, v zásade dôkazy proti H. G. sa z pohľadu istého, ale naozaj vhodného zjednodušenia, javia byť ako dôkazy najrazantnejšie a najjednoznačnejšie. Vo viacerých prípadoch ide o dôkazy priame a na seba naväzujú spôsobom, ktorý nedáva možnosť vysvetliť veci inak, ako tak, že H. G. skutku účastný bol a to spôsobom akým to vysvetľuje H. L.. Áno, H. L. hovoril niečo iné v roku 2011 ako teraz, ale to sa dá konštatovať u viacerých - a najmä u osôb, ktoré stáli pred súdom v tejto aktuálnej kauze, teda u obžalovaných G., Q. a O.. Podobne ako mnohí ďalší, hovorili niečo iné teraz ako hovorili pred desiatimi, deviatimi rokmi. Pokiaľ ide o intenzitu, kvalitu a kvantitu týchto rozporov tak práve u týchto troch osôb sú rozpory najvýraznejšie.

Podrobná výpoveď H. L. v tomto konaní je potom z hľadiska teórie dôkazov priamy dôkaz bezprostredne svedčiaci o vine H. G. a H. L. priamo opisuje, akým spôsobom sa H. G. zúčastnil skutku. Priamo tiež opisuje viaceré okolnosti, ktoré so skutkom súvisia (príprava skutku, zaobstaranie zbrane, streľba, odvoz z miesta činu...) a nič nenasvedčuje tomu, že by H. L. mal dôvod si vymýšľať - svoje zavinenie nespochybňuje, dokonca ho oproti svojej predchádzajúcej verzii výrazne zosilňuje. Z tohto a ani z iných pohľadov H. L. nie je žiadnym „kajúcnikom“ a nie je ani osobou, ktorá by v tomto štádiu trestného konania

v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku spolupracovala s orgánmi činnými v trestnom konaní, za čo by jej tieto orgány poskytovali benefity súvisiace s jeho vecou.

Ďalším v rade priamych dôkazov je výpoveď M. H., ktorý opäť nie „z druhej ruky“ informuje orgány činné v trestnom konaní i súd o tom, čo videl a čo zažil v súvislosti s „robotou“, ktorou ich G. poveril. Tento v tejto veci svedok (jeho vec je vylúčená na samostatné konanie) síce priamo neusvedčuje H. G. z pomoci strieľajúcemu L. bezprostredne na mieste činu, to čo však hovorí, bez akýchkoľvek pochybností zapadá do schémy, ako ju prezentuje H. L. a priamo angažuje H. G. do toho, čo sa poškodenému stalo.

V ďalšom možno vymenovať sériu nepriamych dôkazov, ktoré takisto bez akýchkoľvek pochybností dokresľujú priebeh udalostí spôsobom, ktorý nijak neprotirečí opisu udalostí, ako je uvedený v skutkovej vete tohto rozsudku - snáď s výnimkou výpovede M.Y., ktorej sa podľa jej vyjadrenia mal H. G. priznať dokonca spôsobom, že to bol on, ktorý strieľal a malo to byť pre nejakú osobu „z budovy nad autoumyvárnou“, ktorú v tom čase G. prevádzkoval, čím mal mať na mysli zrejme budovu Národnej rady Slovenskej republiky. Vo vzťahu k H. G. je však potrebné zdôrazniť, že M.Y. ho nijak nevyvíňuje - skôr naopak, pričom sama niekoľkokrát zdôraznila, že H. G. bol chválenkár a zvykol preháňať. V každom prípade chváliť sa niečím, s čím podľa vlastného vyjadrenia nemal nič spoločné a priznať usmrtenie človeka je nad rámec možností pochopenia u osôb, akou sa H. G. javil nielen súdu, ale aj znalcom posudzujúcim jeho psychický stav - naozaj totiž nemal žiadny dôvod priznávať sa svojej vtedajšej priateľke (resp. jednej z priateľiek) k akejkoľvek zaangažovanosti do niekoľko rokov starej a vskutku vážnej veci. Rovnako M.Y. ani predtým a najmä v súčasnej dobe nemá dôvod nepravdivo obviňovať obžalovaného G. z tak vážnej veci, o ktorej vypovedala, i keď skomplikovanie vzťahov medzi ľuďmi (zrejme ku nemu medzi svedkyňou a obžalovaným došlo) môže deformovať aj ich výpovede. Aj preto súd výpoveď M.Y. zaradil medzi kamienky mozaiky zapadajúce do prokurátorom súdu predstavenej schémy, zďaleka však nešlo o žiadny z nosných ani najvýznamnejších dôkazov.

Súčasťou mozaiky, ktorá vo svojej konečnej podobe usvedčuje H. G. je aj prevod peňazí od K. Q. - zaslanie 4 000 EUR na účet L. E., vysvetlenia súvisiace s platením leasingu na motorové vozidlo Škoda Superb a už spomenuté rozpory súvisiace s vysvetľovaním „biznisu“ spočívajúcom v požíčianí peňazí. Súd dospel k záveru, že prevod peňazí i dlhšie trvajúci leasing motorového vozidla, ktoré používal H. G., súviseli s vraždou a išlo o odmenu za pomoc pri zariadení logistiky tohto činu.

Za najzávažnejší dôkaz v podstate proti všetkým obžalovaným, ale najmä voči obžalovanému G. možno považovať vyššie citovaný list H. L. H. G.. Áno, ide síce o list, ktorý predložil sám H. G. orgánom činným v trestnom konaní s tým, že žiadal po nich aby začali šetrenie vo veci vydierania, podľa názoru súdu však išlo o premyslenú taktiku zameranú voči vtedy ešte len stíhanému H. L., na ktorého sa páchatelia z pozadia spoliehali, že bude ticho, nevedeli však, či „nezačne rozprávať“. Nemohli tiež vedieť, komu ešte všetkému takéto listy poslal a tak „pre istotu“ H. G. po niekoľkých dňoch list odovzdáva orgánom činným v trestnom konaní a takto preukazuje svoju vôľu brániť sa voči neoprávnenému vydieraniu (v tom čase z dôvodu nedostatku dôkazov a neochoty hovoriť u H. L. mu to ešte vyšlo).

Tu je priam nevyhnutné si uvedomiť súvislosti a položiť si otázku, prečo by H. L. písal niekomu inému než tomu alebo tým (takýto list dostal aj H.), kto je podľa stavu jeho vedomostí do celej prípravy ním spáchanej vraždy zaangažovaný. Písať niekomu, kto s tým nič nemá, nedáva absolútne žiadny zmysel a úroveň vzťahov H. L. k osobám z pozadia („vzťahy“ trvali len niekoľko dní a boli neutrálne) takisto nedáva absolútne žiadny dôvod zapájať do skutku osoby, ktoré s tým nič nemajú a žiadať od nich peniaze. Inak povedané, spoliehať sa na to, že G. spolu s K. mi pošlú pár desiatok tisíc „len tak“, ak sú nevinní, je priam absurdné. Ak by podľa stavu vedomostí H. L. stál za vraždou O. H., F. R. alebo ktokoľvek iný, tak takýto list má zmysel adresovať týmto ľuďom. H. L. im ho neadresuje, H. L. ho adresuje H. G. a spomína v ňom „K.“, nie F. alebo niekoho iného napríklad z Národnej rady SR. A v neposlednom rade, nespomína ani inú politicky exponovanú osobu alebo známeho maďarského podnikateľa, ktorého na poslednú chvíľu spomenie obhajoba ako ďalšiu osobu, ktorá mohla mať motív.

Treba len dodať, že K. Q. a H. G. s týmito ľuďmi (H., R., SMK, ale ani I. a ďalšie osoby, ktoré boli spomínané ako osoby, ktoré mohli mať motív) absolútne nemajú nič spoločné a nič nenasvedčuje tomu, že by boli s týmito osobami v kontakte.

Zachovajúc prezumpciu nevinu, vznesenie obvinenia H. G. za strelbu z 30.3.2010 a spomínané zavinenie tejto osoby na nastražení výbušného systému súd len vzal na vedomie a nijak tieto fakty v neprospech obžalovaného G. nevyhodnocoval.

K. Q. založila svoju obhajobu na tom, že všetci klamú, poukazovala na rozpory vo výpovediach a v záverečnej reči uviedla, že „nikto príčetný neuverí tomu, že veci prebehli tak ako ich opisuje K. (poznala ho len krátko, prečo by mu v aute hovorila o vražde) a tiež L., H., O.ová a F.. Krátka odpoveď súdu je, že „uverí“, a to práve vtedy, ak je nezávislý pozorovateľ príčetný tak pri pozorovaní ako aj pri čítaní a hodnotení obsahu dokazovania a vec vyhodnocuje v kontexte - vrátane vskutku existujúcich rozporov, či už porovnávajúc dokazovania z nedávnych mesiacov s dokazovaním z obdobia tesne po skutku alebo porovnávajúc svedecké a iné výpovede v rámci dokazovania v tejto veci. Mimochodom, ako to bolo už spomenuté, najviac týchto rozporov a odlišností možno zaznamenať práve u obžalovaných vrátane K. Q.. Tá v mesiacoch tesne po vražde nehovorí o otrávení R.ovho psa K., nehovorí o jeho večeri s L., hoci vie, že konanie sa vedie proti L. ako priamemu páchatelovi a tvrdí, že sa s K. pozná asi desať rokov. Tiež nehovorí o tom, že „požičiavala peniaze na úrok“ ako „biznis“, tobôž nie G.ove a vrátenie 4 000 Eur na účet L. E. bolo vrátenie pôžičky, ktorá jej G. bola poskytnutá na platenie leasingových splátok za vozidlo Škoda Superb aj s úrokom.

Pokiaľ ide o jednotlivé usvedčujúce dôkazy, opäť medzi najdôležitejšie možno zaradiť výpoveď H. L.. Ohľadne K. Q. ide síce z hľadiska teórie dôkazov o odvodený a skôr nepriamy dôkaz - L. nehovoril o tom, že bol svedkom toho, ako si to O. objednal u K. Q. a tá potom u G., on hovorí len to, že takto mu to opísal H. G. a meno O. si pamätá, lebo mu to evokovalo nejaké „ostružliny“ - ale zároveň ide o dôkaz veľmi presvedčivý, ktorý je súladný s ostatnými zistenými skutočnosťami. Ide totiž o tvrdenie, ktoré zapadá do logicky vysvetliteľnej štruktúry deja, je logické a uveriteľné. Samozrejme, logická a uveriteľná nebola výpoveď H. L. v roku 2011 kedy sa snažil „z toho vyvliecť“ a kedy ešte chránil osoby z pozadia skutku o ktorých vedel.

Výpoveď Q. K. je v prípade K. Q. v podstate priamym, hoci odvodeným dôkazom (priamo vnímal to, čo mu zainteresovaná Q. priamo o celej veci a k podstate veci hovorí) a opäť možno zdôrazniť, že K. nie kajúcnik v pravom slova zmysle. Obžalovaná Q. síce (v tomto konaní) hovorí o tom, že K. mohol mať tiež motív, ale ten je nielenže totálne nezistiteľný (nik ani len nenaznačuje, v čom by mohol spočívať), ale ako taký s ohľadom na zistené aj nelogický, pričom jeho prípadná existencia (mimochodom, s ohľadom na nedostatok iných informácií, tiež by musela byť spojená s obžalovaným O.) je z hľadiska výsledkov dokazovania absolútne nereálna. Q. K. nemá žiadny dôvod „sám od seba“ konať voči M. R. a či už Q. poznal tri, štyri mesiace alebo desať rokov, to, čo ho s celou vecou zistiteľne spája, je len známosť s ňou a A. O..

Do kontextu usvedčujúcich dôkazov voči K. Q. paradoxne zapadá aj jej zdôrazňovanie intenzity kontaktov K. - O. (stretávali sa podľa nej každý deň) a súčasné čudovanie sa nad tým, že prečo by sa po niekoľko málo dní trvajúcej známosti malo pred K. v aute hovoriť o tak vážnej veci, akou je vražda. Tu je potrebné zdôrazniť, že napríklad na rozdiel od naozaj nekonzistentných vyjadrení obžalovaného O., K. Q. vypovedala koncentrovane a zrozumiteľne, čo nič nemení na tom, že súd jej vyjadrenia považoval síce za viac premyslené, než vyjadrenia obžalovaného O., ale o to viac účelové a zamerané výlučne na absolútne nihilizovanie jej zavinenia. V konečnom dôsledku teda súd obžalovanej neuveril - tak pokiaľ ide o vysvetľovanie pôžičiek ako spôsobu jej obživy, požičanie „G.ových peňazí“, zverenie Superbu do rúk G., ako aj pokiaľ ide o popieranie rozhovoru v aute, pričom nejasnosti ohľadne toho o aké auto išlo súd nepovažoval za pre posúdenie veci podstatné.

Ako už bolo viackrát zdôraznené, Q. K. sa v tejto veci nemá dôvod vyvíňovať, on sám prichádza s informáciami ako prvý v období, kedy už K. Q. je vo väzbe kvôli inej veci a na rozdiel od iných vecí, kde Q. K. vypovedá a teoreticky môže bagatelizovať svoje zavinenie, tu kajúcnik nie je a žiadne výhody nezískava. Na prípadné námietky, že ide o súčasť akéhosi ťaženia proti K. Q. možno uviesť, že ohľadne poškodeného R. by vymýšľanie deformujúce realitu nemalo žiadny význam, ak by nemalo reálny základ v ním priamo zažitom - vec totiž bola uzavretá s tým, že objednávateľov nebolo možné zistiť. Inak povedané v tejto veci Q. K. nemohol vedieť, ako sa zachová H. L. a len na základe svedectva o jednom rozhovore v aute by zrejme orgány činné v trestnom konaní boli v len o trochu menšej dôkaznej núdzi ako v roku 2010.

Po zmene postojov H. L., ktorá bola vierohodným spôsobom vysvetlená, M. H., ale i L. Oovej, po „pribudnutí“ H. F., M.Y., nových faktoch poskytnutých B. R. sa v inom svetle javí byť nielen už relatívne dávno známy list H. L. adresovaný H. G., kde „K.“ nemôže byť nikto iný ako K. Q., ale aj „pôžička 4 000 Eur“ a okolnosti používania motorového vozidla Škoda Superb vrátane spôsobu splácania leasingu za toto vozidlo. Súhrn týchto dôkazov posudzujúc ich každý osobitne i vo vzájomných súvislostiach potom bez reálne vysvetliteľných pochybností usvedčuje i K. Q. ako osobu, ktorá to všetko mala zabezpečiť, ako o tom hovoril - síce len v súvislosti so zbitím - pri prvom kontradiktórnem výsluchu aj A. O..

Nič nenaznačuje a nedokazuje to, že by K. Q., pre ktorú to podľa L. i H. malo byť, poznala F. R., G. W. alebo R. K., ktorých niekoľko vypočutých osôb spomenulo ako osoby, ktoré sa mohli obávať M. R.. K. Q. však poznala nielen H. G., ktorému úlohu odstrániť poškodeného mala zadať, ale niekoľko mesiacov pred skutkom aj A. O., pre ktorého „to malo byť“.

Aj v jeho prípade sú usvedčujúcim dôkazom predovšetkým výpovede svedkov L. a K.. Posledne menovaný mu v aute, v ktorom sedel s K. Q. a do ktorého si O. ku nim prisadol, prisudzuje výrok, resp. otázku „prečo sa to ešte nestalo“, hoci o tom, že má ísť o vraždu, mu obžalovaná Q. hovorí až po tom, čo O. z auta vystúpil. Ak teda súd túto príhodu v aute mal za preukázanú (čo, ako vyplýva z vyššie uvedeného, mal), v súvislosti s týmto obžalovaným bolo potom potrebné zaoberať sa tým, čo slovom „to“ myslel a vo vzťahu ku komu. Súd dospel záveru, že otázka smerovala k M. R. a „to“ za danej situácie nemohlo byť nič iné, ako jeho fyzické odstránenie.

Rozhovor totiž prebehol po tom, čo už preukázateľne prebehli dva útoky zamerané na fyzickú integritu poškodeného - prvý strelnou zbraňou, z ktorej sa aj vystrelilo, a druhý nastražením výbušného systému. Za tejto situácie, kedy už minimálne jeden pokus guľkou zo strelnej zbrane o zranenie poškodeného prebehol (podľa B. R. sa guľka odrazila, útočník netrafil a jeho útok bol zjavne vážny a zameraný proti životu), výklad slova „to“ nemôže spočívať v ničom inom, než v dovŕšení útoku likvidáciou poškodeného. Ak by slovo „to“ malo znamenať vystrašenie alebo iný menej závažný útok, než ku ktorému nakoniec došlo, tak „toto“ sa už stalo. Je teda zjavné, že aj vo vzťahu k tomu, ako to bolo K. Q. vysvetlené podľa Q. K., autor výroku sa sťažoval, že k „tomu“, čo chcel, ešte nedošlo, dožaduje sa toho a „tým“ čo chce, je „to“, k čomu nakoniec aj došlo - teda smrť poškodeného.

Na tomto mieste odôvodnenia rozsudku ešte k posudzovaniu dôveryhodnosti svedka K. je možné dodať, že k jeho vierohodnosti prispieva nielen spôsob akým vypovedal (vrátane neverbálnych prejavov), ale i to, že ním reprodukované udalosti nie sú akýmsi priamym usvedčením O. - nepýta sa „prečo ste R. ešte nezastreliť“ (ak by sa Q. a O. len podlo mstil bez reálneho podkladu v ním zažitom, mohol zvoliť priamejší spôsob usvedčenia), ale volí menej priame a výpovedné slová, ktorých význam a vážnosť mu dochádza až po tom, čo sa vražda udeje. Je potrebné zdôrazniť i to, že ak by tento dôkaz ostal v štruktúre usvedčujúcich dôkazov osamotený alebo podporený len špekuláciami ohľadne významu ostatných dôkazov, zrejme by prokurátor dôkazné bremeno neuniesol a vina obžalovaného O. by nemohla byť preukázaná.

K takejto situácii však nedošlo a záver o vine aj tohto obžalovaného podporili aj ďalšie už spomínané dôkazy ako i už spomenutý kontext situácie - tak ohľadne pohnútky ako aj ohľadne preukázateľných vzťahov medzi vo veci relevantnými osobami. Podľa L. G. jasne hovorí, že je to pre K., ktorá to robí pre nejakého O., pričom „K.“ v tom čase to ani nemala pre koho iného robiť a sama motív na odstránenie pre ňu neznámej osoby nemá. Naopak, takýto motív má A. O., i keď ak naozaj vedel o R. plánovanom odkrytí pozadia kanalizácie, ako už bolo naznačené, „mohol si počkať na to, že ním tvrdené o kanalizácii sa potvrdí aj iným zdrojom“. Platí však aj prokurátorom v obžalobe uvedené, že A. O. v rámci plánovaného predvolebného boja aj pokiaľ ide o funkciu primátora si zrejme uvedomoval, že podávaním trestných oznámení nevedel dosiahnuť eliminovanie svojho súpera „z viacerých frontov“ (o.i. KOMVaK preukázateľne vyhrával svoje spory aj na súdoch) a preto sa rozhodol ho eliminovať spôsobom, akým sa to stalo.

Existenciu takto postaveného motívu a vážnosť situácie, pokiaľ ide o vzťahy medzi týmito dvomi mužmi, dokazujú aj slová manželky poškodeného B. R., ktorá reprodukovala slová svojho manžela po prvej strelbe spôsobom „čo je človek schopný spraviť, aby sa stal primátorom“, pričom manžel týmto evidentne narážal nie na F. R. (ten primátorom už bol), ale na obžalovaného O.. Za danej situácie dokresľujúco,

ale opäť v neprospech obžalovaného vyznievajú nielen zhabané listy vo väzbe, ktoré neprešli cenzúrou a slová a list D. D., ale aj udalosti okolo H. F., jeho výpovede a výpovede L. O.ovej.

Zhrnúc uvedené a sčasti paradoxne - najväčším dôkazom proti A. O. z hľadiska pochopenia existencie motívu je to, že vôbec existuje osoba charakterizovaná tým, čím osoba A. O. charakterizovaná je. Inak, jednoduchšie, ale o to výstižnejšie povedané, „bez O. sa príbeh viny spoluobžalovaných poskladať nedá a O. ako vinná osoba bez spoluobžalovaných takisto nemôže existovať“. Ide pritom o tak spojené nádoby, že ich spojenie je nerozdeliteľné, a keďže existencia spojených nádob preukázaná bola, niet inej možnosti ako uznať vinu aj u A. O., u ktorého kvantita i kvalita usvedčujúcich dôkazov je na prvý pohľad slabšia, než u ostatných obžalovaných.

Všeobecné úvahy ohľadne spôsobu hodnotenia dôkazov

Záverom tejto časti rozsudku súd ešte uvedie niekoľko všeobecných poznatkov z dokazovania, ktoré budú akousi záverečnou sumarizáciou kontextu skúmanej situácie.

Bez ohľadu na to, že vražda bola spáchaná v čase, kedy sa kandidáti za poslancov zastupiteľstiev, primátorov a starostov miest a obcí v komunálnych voľbách v roku 2010 ešte neregistrovali, súd mal za preukázané, že vražda v tom čase hlavného kontrolóra mesta Hurbanovo M. R. s týmito voľbami súvisela. Hovorili o tom viacerí svedkovia a bolo všeobecne známe nielen to, že A. O. a poškodený majú medzi sebou spory týkajúce sa ich pôsobenia vo verejnom živote, ale i to, že sa obidvaja chystajú kandidovať v komunálnych voľbách za primátora a súperili. Tieto okolnosti potom súd premietol aj do oproti obžalobe upravenej skutkovej vety, pričom konštatoval i to, že motív vraždy s postavením hlavného kontrolóra mesta ako verejného činiteľa nesúvisel. Pohnútkou a motívom bolo jednoducho „odstavenie súpera“, nakoľko „cez hurbanovskú kanalizáciu“ sa to A. O. nedarilo.

Spomenutá kanalizácia však zohrala svoju nie nepodstatnú úlohu - bol to jednak hlavný nástroj boja A. O. proti M. R. a tiež eventúálny motív aj pre ďalšie osoby v zmysle ako to bolo už opísané. Tu je potrebné vnímať i kontext toho, že politická strana Most Híd vznikla až v roku 2009, čiže v čase uzatvárania relevantných zmlúv všetky podľa svedkov zainteresované osoby ešte neboli „stranícky rozdelené“ a v tomto kontexte treba chápať i R. podľa niektorých svedkov plánované výroky typu „SMK sa zatrasie, ale Most Híd padne“. Je veľmi pravdepodobné, že ak niečo v tomto duchu naozaj pripravoval, súviselo to s opisom pozadia vybavovania kanalizácie. Ako však už bolo zdôraznené, naozaj nič z dokazovania takýto motív nielen že nepreukazovalo, ale ani nenaznačovalo - L., H. i K. spomínajú v rôznych kontextoch len vo výroku menovaných obžalovaných, ktorých motivácia síce (u O.) s kanalizáciou nepriamo súvisela, ale úplne inak, než u osôb, ktoré priamo s vybavovaním projektu prišli do styku.

V rámci sumarizácie je potrebné zopakovať i to, že Q. K. do konania súvisiaceho s vraždou nemá žiadny dôvod byť zaangažovaný (nik ho z toho ani neusvedčuje, len K. Q. ho podozrieva) a on sám nemá absolútne žiadny motív útočiť proti životu M. R.. Nie je s polícou spolupracujúcou osobou v tejto veci, z ničoho sa nekajá a vypovedá v podstate len o jednej s vecou súvisiacej príhode, v rámci ktorej spomína K. Q., A. O. i „Malého H.“.

Pre posúdenie veci je dôležitá i chronologizácia odkrývania pozadia tohto príbehu, kvôli dôležitosti ktorej súd pri odôvodnení tohto rozsudku zvolil menej klasickú štruktúru jeho odôvodnenia, nakoľko práve táto chronologizácia dáva návod na pochopenie rôznych zvrátov dôkaznej situácie v tejto veci. Dôležité je vnímať i to, že svoju chronológiu majú i spolu tri útoky na poškodeného, z ktorých posledný mal fatálny následok.

Tiež je potrebné opätovne zdôrazniť, že pre objasnenie veci najdôležitejší svedkovia L., H. i K. nemajú absolútne žiadny uchopiteľný a inými dôkazmi podporený dôvod klamať. L. svoju vinu oproti minulosti nebagatelizuje, skôr naopak, nemá žiadne viditeľné dôvody mstiť sa obžalovaným a z pohľadu umožnenia eventúálnych odklonov v trestnom sthaní nie je kajúcnik. Z tohto pohľadu nie je kajúcnikom ani Q. K. a v takejto pozícii sa fakticky ocitá jedine M. H., ktorého vec bola vylúčená na samostatné konanie a ešte nebola ukončená (sám svoj podiel na prípravách skutku priznáva).

Pri posudzovaní toho, či tieto osoby klamú alebo nie, berúc do úvahy aj nie vo všetkých detailoch identické výpovede okrem vyššie uvedeného je potrebné si uvedomiť, že chorobné sklony ku klamaniu

(nemá sa tým na mysli osobnostná tendencia k manipulativnosti a účelovosti hovoreného) neboli diagnostikované u nikoho z vypočutých osôb. Patologické klamanie (pseudologia phantastica) je totiž oficiálne uznanou psychickou poruchou, ktorá je charakterizovaná dlhodobým a bezdôvodným (nie účelovým) kompulzívnym vymýšľaním si a klamaním. To však, samozrejme, neznamená, že aj z tohto pohľadu zdravé osoby nemôžu klamať a veľká väčšina situácií v rámci dokazovania v trestnom konaní sú situácie, kedy v súdnych sieňach sa vyskytujúce klamstvo nie je „chorobné“, ale jednoznačne a vedome účelové. Lož je z tohto pohľadu tvrdenie, ktoré rečník považuje za nepravdivé a vysloví ho s cieľom podviesť poslucháča - nejde teda ani o omyl, ani o nevedomosť, ide o účelové zavádzanie sledujúce rečníkom vytýčený cieľ (napríklad rôzne úľavy v trestnom stíhaní). Cieľ podviesť musí byť viditeľný a z kontextu veci pochopiteľný. Nemusí sa teda exaktne preukázať, že v tejto veci napríklad Q. K. hovorí nepravdu, ale deformujúca manipulácia s faktami musí mať svoju logiku a musí mať svoj cieľ (pomsta, už spomenuté úľavy a pod.). V tomto prípade naozaj nič nenasvedčuje tomu, že by vo vec vypovedajúci svedkovia sledovali „uchopiteľný cieľ“ a na použitie lži nemajú absolútne žiadny motív (nevyvíňujú sa z možnosti reálne hroziaceho trestného stíhania a snád' s výnimkou H. si nevybavujú žiadne odklony v rámci trestného stíhania v tejto veci, nakoľko v podstate ani neprichádzajú do úvahy).

Je však, samozrejme, nevyhnutné vec vnímať v kontexte celej situácie a tak je potrebné pripustiť, že „L. chce mať dobré body pri eventuálnom rozhodovaní o podmieničnom prepustení z výkonu trestu“ a Q. K. sa chce javiť kladne a „spolupracujúco“ vo všeobecnosti v očiach polície - aj vo vzťahu k tomu, že je stíhaný v iných konaniach, kde ohľadne jeho osoby sa odklony už udiali alebo sa rysujú (tu teda podľa dostupných informácií súdu „klasickým kajúcnikom“ je). Preto je vhodné uviesť aj niekoľko všeobecných úvah o ponímaní spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní a o hodnotení významu výpovedí takýchto osôb.

Je dnes už notoricky známe, že aj výpovede tzv. kajúcnikov, resp. osôb spolupracujúcich s orgánmi činnými v trestnom konaní (Európsky súd pre ľudské práva - ESĽP požíva termín „criminal turned informers“, čo možno doslova, ale výstižne preložiť ako „kriminálnici, ktorí sa premenili na informátorov“) sú dôkazmi lege artis a tiež podliehajú „voľnému hodnoteniu dôkazov“, pri ktorom je však potrebné byť obzvlášť obozretný a skúmať okrem iného aj obsah a mieru výhod, ktoré spolupracujúce osoby za svoju spoluprácu dostávajú. To, že ide o akýsi obchod nikto nespochybuje a to, že obchod môže byť z oboch strán zneužitý, treba mať na zreteli. Napriek tomu, že v tomto prípade sa takéto obchody (v prípade svedka H. ešte doteraz) neudiali, súd si dovoľí zacitovať niekoľko všeobecných úvah z najaktuálnejšieho rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2TdoV 7/2017, ktoré sa hodnotením vierohodnosti „kajúcnikov“ zaoberalo - z vyššie naznačených dôvodov primeraná miera opatrnosti pri hodnotení „informátorov polície“, je totiž na mieste aj v tomto prípade. Najvyšší súd SR uvádza :

Postup orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúcich súdov, ktoré využijú zákonodarcom ukotvený, a teda úplne legálny inštitút spolupracujúceho svedka, nemožno považovať a priori za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa súdy s pomocou týchto výpovedí dopracovali. Relevantné ustanovenia Trestného poriadku (zásada náležitého zistenia skutkového stavu a zásada voľného hodnotenia dôkazov) v záujme vylúčenia potenciálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí ukladajú súdom povinnosť vykonať dôslednú previerku hodnovernosti, a teda kvality takto podaných svedectiev, ktorej prípadné zanedbanie by mohlo signalizovať porušenie garancií spravodlivého procesu (rozhodnutie ústavného súdu z 8. novembra 2016, sp. zn. III.ÚS 758/2016, uverejnené v Zbierke zákonov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 53/2016).

Ústavný súd v predmetnom rozhodnutí pripustil (v súlade s rozhodovacou činnosťou ESĽP) použiteľnosť tzv. odklonov ako zákonných inštitútov (medzi ktoré patrí aj uznesenie o podmieničnom zastavení spolupracujúceho obvineného podľa § 218 ods. 1 Tr. por.) v trestnom konaní, avšak za prísneho posúdenia obsahu výpovede spolupracujúcej osoby. „Zo znenia samotnej zákonnej úpravy vyplýva, že zákonodarcu v záujme postihnutia závažných foriem trestnej činnosti, u ktorej je jej objasňovanie, takpovediac zvonku, veľmi sťažené, v niektorých prípadoch takmer nemožné...., stanovil ako legitímny cieľ záujem spoločnosti na vyšetrení takejto trestnej činnosti, pričom tento povýšil nad záujem potrestať jedného z jej „menej aktívnych“ aktérov, ktorý orgánom činným v trestnom konaní poskytne pri plnení danej úlohy nezanedbateľnú súčinnosť. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej „ESĽP“) v otázke tzv. korunných svedkov poskytujúcich pomoc pri odhaľovaní trestnej činnosti výmenou za beztrestnosť alebo iné výhody upozornila na potrebu osobitnej obozretnosti pri použití takýchto výpovedí, súčasne však ESĽP v tomto kontexte konštatoval, že skutočnosť použitia výpovede podozrivého, ktorý

bol zbavený obvinenia, nie je ešte sama o sebe dôvodom na vyslovení porušenia práva na spravodlivé súdne konanie (pozri rozhodnutie ESLP vo veci Atanasov proti Bulharsku, z 03.03.2009, č. 20309/02), a to dokonca ani v takých prípadoch, keď je odsúdenie páchatel'a založené v určujúcej miere práve na výpovedi takéhoto svedka (pozri napr. rozhodnutie ESLP vo veciach Cornelis proti Holandsku z 25.05.2004, č. 994/03; Lorse proti Holandsku, z 27.01.2004, č. 44484/98; Verhoek proti Holandsku, z 27.01.2004, č. 54445/00). V záujme zaistenia spravodlivosti konania je však prirodzenou požiadavkou adresovanou konajúcemu súdu dôkladná analýza vierohodnosti týchto výpovedí.“ (uznesenie ústavného súdu z 8. novembra 2016, sp. zn. III. ÚS 758/2016, uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 53/2016).

Z uvedeného vyplýva, že Trestný poriadok umožňuje spolupracujúcu osobu, ktorá získala legálny benefit v podobe nepostihnutia, resp. miernejšieho postihnutia za svoju trestnú činnosť, v trestnom konaní vypočuť a následnej jej výpoveď použiť ako zákonný dôkaz, rovnocenný s inými dôkazmi. Výpoveď spolupracujúcej osoby ako svedka podlieha voľnému hodnoteniu dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., pričom nemá menšiu váhu ako ostatné dôkazy, ani nie je a priori vylúčená. „V zásade teda neplatí ani téza, že na základe výpovede svedka „kajúcnika“ nemôže byť uznaná vina, resp. môže byť uznaná len vtedy, ak je ohľadom určitej okolnosti táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo ovplyvnená snahou dosiahnuť vlastnú antipresívnu výhodu. Na druhej strane, svedok v čase svojej výpovede (najmä, keď je vypočutý už v prípravnom konaní) nevie, či a s akými dôkazmi bude táto výpoveď konfrontovaná. Jeho rozhodnutie „pomôcť si“ je teda realizovateľné práve v prípade, ak hovorí pravdu, a naopak, rizikové pre prípad, že sa svedkom uvádzané okolnosti ukážu ako fiktívne, čo by jeho osobnú pozíciu mohlo skomplikovať.“ (rozsudok najvyššieho súdu z 26. novembra 2014, sp. zn. 2 To 9/2014). K rovnakým záverom dospel najvyšší súd aj v rozsudku z 28. júna 2016, sp. zn. 2 To 14/2015 s tým, že poukázal na podmienky kladené vyššie uvedenou judikatúrou ESLP pri použití výpovede tzv. korunného svedka. „...či:1) bol obvinený informovaný o postavení svedka a o výhodách, ktoré mu boli výmenou za jeho výpoveď poskytnuté; 2) bol obhajobe zaručený prístup k výsluchu takéhoto svedka, včítane možnosti klásť mu otázky, 3) súdy vedomé si postavenia takéhoto svedka starostlivo hodnotil jeho výpoveď, vrátane jej motivácie a zvýšeného rizika jej účelovosti, 4) tvrdenia tzv. korunného svedka podporujú ďalšie dôkazy.“

Pokiaľ ide o „podporu ďalších dôkazov ku kajúcnikovi“, okrem ESLP (viď aj rozhodnutie Habran and Dalem v. Belgicko) a ústavných súdov rôznych krajín sa k tejto problematike vyjadril aj Medzinárodný súd pre bývalú Juhosláviu (ICTY), pričom aj ním vyslovené úvahy je potrebné vnímať kazuisticky s ohľadom na špecifiká toho ktorého prípadu a „so znalosťou celého príbehu“. Tento súd častejšie než ESLP sa pri vyhodnocovaní výpovedí odvoláva na termín, ktorý v angličtine znie „corroboration“ (slovensky najčastejšie prekladané ako „podpora, potvrdenie“) a v zásade takisto nabáda k opatrnosti pri hodnotení výpovedí tých, ktorí na trestnej činnosti tiež participovali („accomplice testimony - výpovede spolupáchateľov“). Nemá výhrady voči postupom súdov, ktoré uznávajú obsah výsluchov spolupáchateľov len do tej miery, pokiaľ sú „corroborated“ (podporené) aj inými dôkazmi, nemôže to však znamenať, že „corroboration“ (podpora inými dôkazmi) je vždy a všade vyžadovaná, ak hodnotím výpovede spolupáchateľov, kajúcnikov a pod. Inak povedané, inými dôkazmi „nepodporená“ výpoveď kajúcnika nemôže automaticky znamenať jeho nulitosť.

Tento prístup je súladný aj s platnou zásadou „voľného hodnotenia dôkazov“, čo síce nemôže znamenať ľubovôľu posudzovateľa, ale znamená i to, že hodnotenie dôkazov nie je a nemôže byť zviazané akýmisi matematickými pravidlami a matematicky vyjadrenými meradlami vierohodnosti toho či onoho svedka, obžalovaného a pod. Vo vzťahu k tejto veci treba ešte dodať, že tu v žiadnom prípade nešlo o prípad, kde tá či oná výpoveď by nebola „corroborated“ (podporená) inými dôkazmi. Naopak, tak väčšie ako i menšie kamienky mozaiky tu do seba zapadali takým spôsobom, že neumožnili iný výklad priebehu udalostí, než aký súd učinil a použitie zásady „v pochybnostiach v prospech obvinených“ tu neprichádzalo do úvahy, nakoľko súd tak vážne pochybnosti, ktoré by dôvodili eventualitu iného než konštatovaného priebehu udalostí, jednoducho nemal.

Za takejto dôkaznej situácie potom zo strany obhajoby v jednotlivých fázach konania zaznievali návrhy na doplnenie dokazovania, z ktorých časť bola akceptovaná. Súd napríklad v súlade s týmito návrhmi dôsledne preveroval spôsob správania sa v tom čase obvineného O. vo väzbe a vypočul nielen D. D., ale aj ďalších dvoch svedkov (F.Y., D. F.), ktorí sa mohli vyjadriť k tomu, čo O. o svojej trestnej činnosti hovoril, ako sa správal D. D. a pod. Aj vzhľadom k tomu, že v konečnom dôsledku tejto časti dokazovania z

hľadiska usvedčenia páchatel'ov priznal naozaj minimálny význam, rešpektujúc zásadu hospodárnosti a zamerania dokazovania na podstatné okolnosti prípadu (zásady účelnosti) ďalšie návrhy v tomto smere neakceptoval (napr. výsluch svedka H., ktorý je takisto vo väzbe, ale v čase skutku bol vyšetrovateľom NAKA vykonávajúcim počítačové úkony vo veci).

Ďalšia skupina návrhov obhajoby (svedkovia H., F. L....) sa týkala všeobecne formulovaných faktov ohľadne eventuálneho motívu páchatel'ov vraždy. Z dôvodu vyššie uvedených zásad trestného konania súd tieto návrhy takisto neakceptoval a uvádza, že by sa nimi potvrdzovali alebo vyvracali skutočnosti zistiteľné aj inými forenzne i z hľadiska dôkaznej sily významnejšími, priamejšími a pôvodnejšími dôkazmi. Navyše, títo svedkovia mali potvrdzovať s vecou naozaj len nepriamo súvisiace fakty a to len v špekulatívnej rovine, ktorá nemôže do objasnenia prípadu priniesť nič vo vzťahu ku konkrétnosti skutku. Len na margo súd dodáva, že skúmanie eventuálnych motívov, a to sčasti aj v špekulatívnej rovine (špekulácie, ktoré majú svoju logiku v overiteľných faktoch môžu mať svoj význam) venoval takisto svoju pozornosť a to nie v zanedbateľnej a okrajovej miere.

Pokiaľ išlo o návrhy na vykonanie dokazovania oboznámením dôkazných prostriedkov z iných konaní (čítanie listín z týchto konaní, svedeckých výpovedí...), súd takisto sčasti vyšiel v ústrety návrhom obhajoby, hoci teda súdna prax i teória považuje použitie a analýzu dôkazov z iných konaní (nezískaných v tej ktorej veci, v ktorej sa na základe uznesení o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia koná) za minimálne problematickú. Je však pravdou, že ak sú dôkazy získané lege artis, nemôže platiť absolútne „stop“ a nebrať do úvahy to, čo prebehlo v iných konaniach. V súdnej praxi sa takéto prípady stávajú napr. pri ukladaní súhrnných trestov, kedy sa primerane analyzujú i skutočnosti z iných konaní, ale aj inokedy sa oboznamuje podstatný obsah pripojených spisov v právoplatne ukončených veciach a pod. Do istej miery aj v tejto veci súd nemohol nevidieť, čo sa stalo v trestnej veci týkajúcej sa obžalovaného L. a, ako to vyplýva z vyššie uvedeného, so skutočnosťami známymi z tohto spisu (ktoré mimochodom nik nespochybňoval), pracoval a bral ich do úvahy. Nie bez významu môže byť tiež reflektovanie vývoja udalostí v súvisiacich neprávoplatných veciach, hoci tu treba striktno mať na zreteli zásadu prezumpcie neviny. Tiež je potrebné mať na zreteli dnes už notoricky známu zásadu nezameniteľnosti postavenia vypočúvaných (obvinení, svedkovia, obžalovaní, znalci...) a nie je možné konfrontovať to, čo niekto povie ako obžalovaný, obvinený a potom napríklad ako svedok.

K právnej kvalifikácii skutku a jeho úprave

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, je potrebné opätovne pripomenúť, že prokurátor považoval A. O. za objednávateľa, K. Q. za pomocníčku (účastníci trestného činu podľa § 21 trestného zákona, na ktorých sa používajú tie isté ustanovenia o trestnej zodpovednosti ako u páchatel'a) a obžalovaného H. G. považoval za spolupáchatel'a H. L.. S týmto hodnotením situácie sa stotožnil aj súd, len pokiaľ ide o koncipovanie právnej vety, oproti obžalobe ju upravil v súlade s tým, ako sa právna veta v takýchto situáciách podľa jeho názoru má uvádzať. V konečnom dôsledku však ide len o technickú úpravu, ktorá nemá vplyv na podstatu hodnotenej situácie. To, čo však už vplyv malo, boli s prokurátorom nie totožné úvahy senátu ohľadne uznania viny za tzv. kvalifikovanú skutkovú podstatu obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy.

Prokurátor tvrdil, že u obžalovaných O. a Q. bol trestný čin spáchaný „na chránenej osobe“ a z „osobitného motívu“. Chránenou poškodenou osobou v tomto prípade mal byť verejný činiteľ a osobitný motív spočíval v pomste, pričom prokurátor podrobnejšie nevysvetľuje, prečo poškodenému poskytol ochranu ako verejnému činiteľovi a prečo je toho názoru, že skutok bol spáchaný z pomsty (uvedenie § 140 písm. a) a nie b) Trestného zákona v obžalobe u K. Q. je zrejme len chybou v písaní). U H. G. skutok žaluje tiež ako tzv. kvalifikovanú skutkovú podstatu (v odseku 2 trestného činu podľa § 144 Trestného zákona) a tvrdí, že bol „spáchaný z osobitného motívu“, čím myslí „na objednávku“ podľa § 140 písm. a) Trestného zákona. Podobne ako u H. L. pôvodne, ani u tohto obžalovaného netvrdí, že skutok bol spáchaný „na verejnom činiteľovi“ ako na chránenej osobe.

Takéto uvažovanie s výnimkouposlednej vety vyššie uvedeného odseku súd považoval za mylné, uznal len tzv. základnú skutkovú podstatu obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy (o vopred uváženej pohnútky v tomto prípade nemohlo byť pochyb) a dospel k záveru, že sa podarilo preukázať jedine „úmyselné usmrtenie iného s vopred uváženou pohnútkou“, ktorého sa zúčastnili priamy spolupáchatel' G. a účastníci objednávateľ O. a pomocníčka Q.. K takémuto záveru ho viedli nasledovné úvahy :

Verejného činiteľa definuje § 128 ods. 1 Trestného zákona, ktorý hovorí, že „verejným činiteľom sa na účely tohto zákona rozumie prezident Slovenskej republiky, poslanec Národnej rady Slovenskej republiky, poslanec Európskeho parlamentu, člen vlády, sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky, sudca, prokurátor alebo iná osoba zastávajúca funkciu v orgáne verejnej moci, príslušník ozbrojených síl, osoba v služobnom pomere, starosta, predseda vyššieho územného celku, poslanec orgánu územnej samosprávy, štátny zamestnanec alebo zamestnanec orgánu štátnej správy, územnej samosprávy alebo iného štátneho orgánu, osoba, ktorá vykonáva pôsobnosť v rámci právnickej osoby, ktorej zákon zveruje právomoc rozhodovať v oblasti verejnej správy, notár, súdny exekútor, člen lesnej stráže, vodnej stráže, rybárskej stráže, poľovníckej stráže, stráže prírody alebo osoba, ktorá má oprávnenie člena stráže prírody, ak sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Pre trestnú zodpovednosť a ochranu verejného činiteľa sa podľa jednotlivých ustanovení tohto zákona vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou.

Prokurátor nehovorí nič o tom, či postavenie poškodeného ako verejného činiteľa vidí v pozícii hlavného kontrolóra v čase vraždy alebo v jeho „minulej pozícii primátora v čase napr. podpisu mandátnej zmluvy o hurbanovskej kanalizácii“ a možno sa len domnievať, že „ak z pomsty, tak za to, čo urobil v minulosti a nie za to, že je niekto hlavný kontrolór“ (tak primátor mesta ako aj jeho hlavný kontrolór môžu byť považovaní za verejných činiteľov, ak je vec naviazaná na ich právomoc a zodpovednosť). Dôležité je si uvedomiť, že pre trestnú zodpovednosť a ochranu verejného činiteľa sa vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou. O súvislosti spáchania činu s postavením chránenej osoby hovorí aj rozhodnutie publikované pod č. R 117/2014, pričom takáto súvislosť musí byť daná nielen objektívne, ale z hľadiska páchatel'a aj subjektívne.

Z hľadiska najmä gramatického, ale aj teleologického výkladu, zákonodarca a právna norma v ustanovení § 144 ods. 2 písm. d) Trestného zákona v rámci definovania kvalifikačného znaku nehovorí o tom, že vinu možno uznať za úmyselné usmrtenie iného „za činnosť chránenej osoby“, ale o tom, že trestné je úmyselné usmrtenie iného s vopred uváženou „na chránenej osobe“. Z obsahu takto určeného pravidla nielen implicitne, ale i explicitne vyplýva, že súvislosť s činnosťou verejného činiteľa nielen musí byť daná, ale zároveň v čase takéhoto usmrtenia poškodený verejným činiteľom aj musí byť. Spáchanie vraždy „na verejnom činiteľovi“ (na chorej osobe, na tehotnej žene, na odkázanej osobe ... - ďalšie chránené osoby podľa § 139 Trestného zákona) nemôže znamenať nič iné, len to, že v čase vraždy niekto verejným činiteľom (chorou osobou, tehotnou ženou, odkázanou osobou...) aj bol. Inak povedané, ak niekto vraždí hoc aj preukázateľne za to, že niekto v minulosti bol predsedom vlády, sudcom, primátorom ... a podľa páchatel'a robil veci zle, no dnes už predsedom vlády, sudcom alebo primátorom nie je, nemožno uznať spáchanie skutku „na verejnom činiteľovi“, lebo jednoducho takýto poškodený verejným činiteľom už nie je. Akceptujúc nespochybniteľné výrazné limity rozširujúceho výkladu v trestnom práve v tomto duchu potom súd upravil nielen právnu kvalifikáciu, ale aj skutok - uznal síce, že skutok bol spojený „s pôsobením vo verejnom živote“ a tým vysvetlil vopred uváženú pohnútku, ale nemohol uznať, že ku skutku došlo „na verejnom činiteľovi“.

Pokiaľ ide o pomstu, tu v obžalobe chýba akékoľvek vysvetlenie na uznanie takéhoto motívu - tak v jej odôvodnení, ako aj v skutkovej vete (súd však motív - pomsta je podľa § 140 písm. b) Trestného zákona osobitným motívom - v skutkovej vete stručne naviazal na konkurenčný boj a preukázanú prípravu na kandidovanie na funkciu primátora mesta Hurbanovo). Pomsta je obvykle vysvetľovaná ako odplata páchatel'a za skoršie konanie poškodeného (odveta za krivdu), pričom ide o motív páchatel'a odporujúci morálke a svedčí o jeho zvrhlosti. Páchatel' sa mstí, lebo mu bolo ublížené. Z povahy veci vyplýva, že ublíženie musí byť naviazané na osobné a osobnostné potreby páchatel'a - za pomstu nemožno považovať každú neprimeranú reakciu na či už pracovné alebo súkromné nezhody. Tak ako pomstou nie je každé „zobratie spravodlivosti do vlastných rúk“ nie je ňou ani vybavovanie si účtov v rámci konkurenčného boja, ani fyzická likvidácia protivníka (či už v láske alebo vo verejnom živote). A. O. podľa názoru súdu sa poškodenému v prvom pláne nemstí za „spackanie hurbanovskej kanalizácie“, A. O. „rieši svojho konkurenta v politickom boji“ - síce tým najzvrhlejším spôsobom, ale nie hnaný pomstou v zmysle ako na to myslí zákonodarca úpravou § 140 písm. b) Trestného zákona.

Pomstu ako motív potom už vôbec nemožno pričítať K. Q.. Tá nemá dôvod od M. R., ktorého nepozná, pociťovať akúkoľvek krivdu a jej motív, pohnútku boli úplne iného charakteru než odveta. Jednoducho

sa - takisto tým najzvrhlejším spôsobom - rozhodla pomôcť svojmu „novému kamarátovi“, ktorému pomáhala aj v rámci realizovania jeho politických ambícií.

Pokiaľ ide o H. G., u neho „osobitný motív“ mal spočívať v konaní „na objednávku“. Členovia senátu, ktorí vec prejednávali, v rámci diskusie a prezentovania stanovísk z obdobia zhruba spred štyroch rokov týkajúcich sa s vecou súvisiacej kvalifikačnej duplicity pôvodne nemali totožný názor so stanoviskom, ktoré neskôr bolo prijaté trestnoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu SR v rámci konštatovania nejednotnosti stanovísk senátov tohto súdu, dnes však je situácia iná. Stanovisko kolégia, uverejnené pod č. 1/2017, znie nasledovne :

Ak páchatel iného úmyselne usmrtí (o taký čin sa pokúsi alebo pripravuje) „na objednávku“, ide nevyhnutne o konanie s vopred uváženou pohnútkou, ktoré je potrebné kvalifikovať ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona. Prijatie objednávky na vraždu je totiž samo osebe okolnosťou, ktorá znamená naplnenie znaku „vopred uvážená pohnútká“ pri ďalšom konaní páchatela, smerujúcom k usmrteniu iného, ktorý je aplikačným rozlišovacím momentom medzi ustanoveniami § 144 a § 145 Trestného zákona a z hľadiska § 144 Trestného zákona je zákonným znakom trestného činu (znakom základnej skutkovej podstaty uvedenej v paragrafe 144 ods. 1 Trestného zákona).

Neprichádza potom v dôsledku zákazu kvalifikačnej a ďalšej súvisiacej duplicity v zmysle § 38 ods. 1 Trestného zákona použiť znak spáchania činu na objednávku aj ako okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 144 ods. 2 písm. e) v spojení s § 140 písm. a) Trestného zákona. Prijatie objednávky na vraždu by tak bolo v rozpore s ustanovením § 38 ods. 1 Trestného zákona hmotnoprávne zohľadnené (použitý) dva krát, a to bez akéhokoľvek iného, resp. ďalšieho obsahového prvku tejto okolnosti pri druhom (zdvojenom) použití podľa predchádzajúcej vety.

Je potrebné uviesť, že spomenutá „inakosť situácie“ spočíva v tom, že plynutie času od momentu prijatia tohto stanoviska nijak neevokovalo potrebu jeho zmeny a tento názor Najvyššieho súdu SR sa stal súčasťou právneho riešenia všetkých obdobných problémov zo strany súdov. Podľa názoru senátu činného v tejto veci (v súlade s praxou iných senátov rešpektujúc právnu silu v tomto prípade už judikovaných argumentov v hierarchii všeobecných súdov súdu najvyššieho) ani špecifiká tejto veci nepriniesli potrebu zmeny takto definovaného prístupu a preto ani u tohto obžalovaného súd kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu neuznal.

K trestom a ochranným opatreniam

Pokiaľ ide o uloženie trestov jednotlivým obžalovaným, súd považuje za potrebné na úvod tejto časti odôvodnenia zosumarizovať všetky základné pravidlá a zásady týkajúce sa ukladania trestov.

Podľa § 34 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je ustanovené v Trestnom zákone. Trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. U organizátora, objednávateľa, návodcu a pomocníka sa prihliada aj na význam a povahu ich účasti na spáchanom trestnom čine, obdobne u spolupáchatelov sa prihliada aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

Poľahčujúce a priťažujúce okolnosti sú v Trestnom zákone taxatívne vymenované v ustanoveniach §§ 36 a 37. V zmysle § 38 Trestného zákona na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby (kvalifikačnú duplicitu súd riešil aj v tomto prípade spôsobom ako je vyššie uvedené). Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd v zásade musí prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností a to v odsekoch 3 a 4 tohto ustanovenia Trestného zákona predpísaným spôsobom, takisto v § 41 ods. 2 Trestného zákona je upravená tzv.

asperačná zásada, ktorá takisto upravuje (zvyšuje) sadzby uvedené v osobitnej časti Trestného zákona - horná hranica takto zvýšenej sadzby však nesmie presiahnuť dvadsaťpäť rokov. Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na 25 rokov alebo doživotie.

Podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu súhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Podľa § 42 ods. 1,2 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženia súhrnného trestu. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo, stratili svoj podklad. V tomto prípade sa táto časť Trestného zákona vzťahuje na obžalovaného H. G., ktorému bol ukladaný súhrnný trest - v podstate „spolu“ aj za spáchanie zločinu ublíženia na zdraví formou spolupáchateľstva, za ktorý bol vo výroku uvedeným právoplatným rozsudkom odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní štyri roky. (V tejto súvislosti je potrebné dodať, že, podobne ako v tomto prípade, išlo o organizovanie a prípravu obdobného útoku na fyzickú integritu poškodeného, len k následku, ktorý tu nebol plánovaný ako fatálny, tu nedošlo.)

V prejednávanom prípade všetci obžalovaní boli uznaní za vinných z trestného činu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku, pričom za spáchanie takéhoto trestného činu zákonodarca stanovuje trest odňatia slobody na dvadsať rokov až dvadsaťpäť rokov. Takouto prísnou sadzbou je vyjadrená tzv. typová spoločenská nebezpečnosť tohto trestného činu, pretože jeho objektom je ľudský život ako najvyššia hodnota chránená nie len ustanoveniami Trestného zákona, ale aj celým právnym poriadkom Slovenskej republiky vrátane jej Ústavy. Bez akýchkoľvek pochybností možno konštatovať, že trestné činy, ktoré útočia proti ľudskému životu ako najvyššej chránenej hodnote a objektu trestného činu, sú považované za trestné činy najzávažnejšej typovej spoločenskej nebezpečnosti. Ako je vyššie uvedené, táto sa prejavuje predovšetkým v stanovení jednotlivých sadzieb za trestné činy útočiacie proti ľudskému životu, pričom v tomto prípade treba ešte poukázať na vo výroku uvedené ustanovenia § 38 ods. 2, 3 Trestného zákona a na uznanie poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. j) Trestného zákona u všetkých obžalovaných (príťažujúce okolnosti zistené neboli). Ak totiž prevažujú poľahčujúce okolnosti, znižuje sa horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu, pričom zníženie hornej hranice sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby (§ 38 ods. 8 Trestného zákona).

Pokiaľ ide o kritériá, ku ktorým v tomto prípade je potrebné prihliadať pri určovaní druhu a výmery trestu, je potrebné zdôrazniť, že išlo o chladnokrvne spáchaný trestný čin bez akýchkoľvek známok ľútosti od jeho páchatel'ov - s výnimkou naozaj neskoro prejavenej ľútosti H. L.. Pokiaľ ide o objednanie spáchania tohto trestného činu i pomoc pri ňom, je potrebné uviesť, že význam i povaha účasti organizátorov, objednávateľov i pomocníkov na trestnom čine vraždy možno vždy považovať za naozaj významný, ak nie priam určujúci. Nie je tomu inak aj v tomto prípade - zjednodušene povedané, bez iniciatívy A. O. a K. Q. by H. L. ani H. G. nemali dôvod konať a zrejme by o existencii poškodeného ani nevedeli. Z tohto pohľadu aj v tomto prípade z mnohých ohľadov je takýto typ účasti na skutku v podstate ešte závažnejší, než priame páchatel'stvo alebo spolupáchateľ'stvo.

Pokiaľ ide o charakteristiky jednotlivých obžalovaných, okrem už uvedených faktov a v podstate neutrálnych správ o povesti, súd sa podrobne zaoberal aj výsledkami znaleckého dokazovania v súvislosti s osobami a osobnostnými charakteristikami obžalovaných a dôsledne vyhodnocoval všetky zistenia do veci pribratých znalcov psychiatrov i psychológov.

V súvislosti s trestnoprávnou zodpovednosťou obžalovaných je potrebné predovšetkým uviesť, že podľa názoru znalcov všetci obžalovaní mohli rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť a mohli svoje konanie v čase spáchania trestných činov i ovládať. V tejto súvislosti súd uvádza, že posudzovanie príčetnosti či nepríčetnosti páchatel'ov je otázkou právnou, súd však v tomto prípade nemá dôvod nevychádzať z názorov znalcov, ktorí o všetkých obžalovaných ďalej uviedli, že ani jeden z nich netrpí duševnou chorobou z okruhu endogénnych psychóz, teda tzv. duševnou chorobou v pravom slova zmysle. V zásade je však možné konštatovať, že v osobách obžalovaných sa vo väčšej či menšej miere konštatujú abnormity pri štruktúrovaní osobnosti, čo je stav trvalý, liečbou neovplyvniteľný a pri

vyhodnocovaní príčetnosti či nepríčetnosti páchatel'ov nehrá žiadnu úlohu. Resocializácia ani u jedného z nich nie je vylúčená, i keď je problematická (sčasti aj vzhľadom k postoju páchatel'ov k žalovanému skutku, ktorý však bol vyhodnocovaný len vo vzťahu k trestom pokiaľ ide o možnosti prevýchovy - nie je potrebné zvlášť zdôrazňovať, že resocializácia je jednoduchšia u osôb, ktoré si „vstúpením do svedomia“ prejavia ľútosť).

Súd však dodáva, že predmetné závery znalcov v úvahách súdu o výmere trestu zohrali v podstate len akademickú úlohu a v zásade nepochyboval o tom (ako to u obžalovaného G. uviedol aj jeho bratom poverený znalec L., hoc ani jeho názory neboli v zásadnom rozpore s názormi ostatných znalcov), že v osobách obžalovaných nejde o tak intelektovo či emocionálne degenerované osoby, u ktorých by nádej na nápravu v zmysle vystríhania sa obdobných konaní, než za ktoré bola uznaná vina, bola úplne vylúčená. Dlhodobá izolácia na dosiahnutie účelu trestu je však vo všetkých troch prípadoch nevyhnutná - a to napriek tomu, že od spáchania skutku uplynul už relatívne dlhý čas a tento v konečnom dôsledku zohľadnený v prospech páchatel'ov bol, nie však v takej miere, aby súd uvažoval o tzv. mimoriadnom znížení trestu.

Vyššie uvedené a popísané okolnosti prípadu súd v konečnom dôsledku vyhodnotil tak, že primeraným trestom v tomto prípade je trest v dolnej polovici zákonom stanovenej sadzby. V konečnom dôsledku potom uložil všetkým trom obžalovaným rovnaké tresty, pričom u H. G. išlo o trest súhrnný, kde spôsobom vyššie uvedeným z hľadiska následku „spočítal“ spáchanie dvoch trestných činov spáchaných dvomi skutkami. Z tohto prístupu súdu možno dedukovať, že u strojcov toho, k čomu došlo, došiel k záveru, že ich konanie je pre spoločnosť závažnejšie a i nebezpečnejšie. Od trestu na hornej alebo pri hornej hranici trestnej sadzby všetkých troch páchatel'ov „zachránil“ len uplynulý čas, i keď treba zdôrazniť i to, že trestné stíhanie voči konkrétnym osobám nepresiahlo obvyklú a akceptovateľnú dobu.

Pokiaľ ide o zaradenie obžalovaných do ústavov na výkon trestu odňatia slobody, ktorý sa vykonáva diferencovane v troch stupňoch, súd pripomína, že všetci obžalovaní boli odsúdení za obzvlášť závažný zločin. V takýchto prípadoch podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd zaradí páchatel'a na výkon trestu do ústavu s maximálnym stupňom stráženia, preto súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Podľa jeho názoru alebo dôvodu na uplatnenie výnimky a zaradenie obžalovaných do menej prísneho režimu výkonu trestu

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona súd páchatel'ovi, ktorého odsudzuje za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody obligatórne uloží tiež ochranný dohľad. Podľa § 78 ods. 1 sa ochranný dohľad ukladá na jeden rok až tri roky.

V tomto prípade u všetkých troch obžalovaných boli splnené podmienky na to, aby im obligatórne ochranný dohľad bol uložený a preto ho súd uložil. Vzhľadom k závažnosti protispoločenského konania, za ktoré u všetkých obžalovaných bola uznaná vina, súd uložil ochranný dohľad v polovici zákonom stanovenej sadzby. Podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona odsúdený, ktorému súd uložil ochranný dohľad, je po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povinný oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tieto aj preukazovať, osobne sa hlásiť v určených lehotách a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu.

K náhrade škody

Poškodená B. R., pozostalá manželka zavraždeného, si uplatnila nárok na náhradu škody prostredníctvom svojho právneho zástupcu a splnomocnenca JUDr. G.Z. včas podaním zo dňa 01.04.2019, a to vo výške 100.000,- €, pozostávajúcej z nemajetkovej ujmy poškodenej voči obvineným, ktorú jej spôsobili v priamej príčinnej súvislosti s trestným činom.

Poškodená svoj nárok na náhradu škody odôvodnila tým, že brutálna vražda priamo pred jej očami nepriaznivo zasiahla do jej života. Vražda jej manžela ju poznačila po psychickej stránke na celý život, zle spí, nič ju nebaví. Stratila jedinou blízku osobu, ktorú okrem detí mala. Neprestajné myšlienky na manžela spôsobujú u poškodenej depresívne a úzkostné stavy. Psychickú bolesť treba jednoznačne odlišiť od bolesti fyzickej, pričom ide o duševnú reakciu na poruchu zdravia človeka.

Podľa § 287 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu uvedenú v § 46 ods. 1 Trestného poriadku uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil ak bol nárok riadne a včas uplatnený.

Podľa § 46 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda, alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody.

K uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd považuje za potrebné uviesť nasledovné :

Úprava ochrany súkromia, vrátane rodinného súkromia vychádza zo zásady, že do súkromného života osoby sa nesmie neoprávnené zasahovať a nesmie sa jej súkromnému životu spôsobiť žiadna ujma.

V prípade, že medziľudské vzťahy tvoriace základ a rámec súkromného života jednotlivca dosahujú určitú intenzitu a vykazujú určité ďalšie charakteristiky „vzájomnosti“, môže takouto deštrukciou vzťahov dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu súkromia ako čiastkového práva na ochranu osobnosti.

Právnym prostriedkom ochrany proti takémuto zásahu je práve návrh, ktorým sa fyzická osoba domáha, podľa ustanovení o ochrane osobnosti, primeraného zadosťučinenia, ktoré môže mať i podobu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za takúto ujmu treba považovať ujmu ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky, považuje za ujmu traumatizujúcu a naozaj vážne zasahujúcu do života postihnutej osoby. Pritom nie sú rozhodujúce len jej subjektívne pocity, ale predovšetkým objektívne hľadisko, teda to či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii) vnímala aj každá iná fyzická osoba.

Súd pri určení peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadol na nenapraviteľný smrteľný následok vzniknutý v dôsledku protiprávneho konania obžalovaných, ako aj na dôsledky ktoré smrť manžela vyvolala u poškodenej. V tejto súvislosti treba poznamenať, že účelom finančného zadosťučinenia nie je kompenzovať poškodeným stratu manžela, otca či syna. Účelom finančného zadosťučinenia je aspoň do istej miery kompenzovať emocionálne útrapy poškodených vyvolané smrťou najbližších osôb. Súd na tento účel považoval za primeranú sumu 10.000,- Eur.

Dodáva, že si síce uvedomuje vážnosť situácie aj v zmysle poškodenou opísaného stavu, ktorú strata životného partnera spôsobuje, zároveň však tvrdí, že kompenzácia nemateriálnej ujmy v peniazoch musí mať svoje limity a nie je namieste, aby sa počítala v „mnoho desiatkach tisíc eur“. Ide o postih porovnateľný s útrapami spojenými s vážnym útokom na zdravie preživšieho priamo poškodeného, kde sa v zmysle príslušných tabuliek a bodových ohodnotení úrazu i súdnej praxe takisto počítajú náhrady „len“ v tisícoch eur. Obdobný prístup volí i ESLP a je súladný i s doterajšou praxou Špecializovaného trestného súdu (viď napr. rozhodnutie vo veci BB 3T 2/2018.

obžalovaný A. O.

požiadal iného, aby spáchal trestný čin a iného úmyselne usmrtil s vopred uváženou pohnútkou,

obžalovaná K. Q.

inému poskytla pomoc na spáchanie trestného činu sprostredkovaním priameho páchatel'a usmrtenia iného s vopred uváženou pohnútkou,

obžalovaný H. G.

spoločným konaním viacerých osôb iného úmyselne usmrtil s vopred uváženou pohnútkou,

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa oznámenia rozsudku, pokiaľ sa ho oprávnená osoba výslovne nevzdala. Odvolanie môže podať obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe. V prospech obžalovaného môžu podať odvolanie príbuzní v pokolení priamom, jeho súrodenci, manželka a družka, pokiaľ to nie je proti jeho vôli. Poškodený môže rozsudok odvolaním napadnúť len pre nesprávnosť výroku o náhrade škody. Odvolanie proti rozsudku sa podáva prostredníctvom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica na Najvyšší súd Slovenskej republiky.